

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
131**

**CENA
7 DINARA**

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEJN

KČERKA OKRUTNOG TIRANINA

YU ISSN 0353-0027

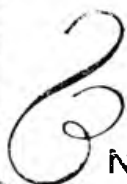
9 770353 002013

SEJN

131

DŽEK SLEJD

**KĆERKA OKRUTNOG
TIRANINA**

NIŠRO FORUM · OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 131

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
TYRANT'S DAUGHTER

Recenzija
Miloš SIMIĆ

Prevod i adaptacija
Miloš SIMIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektor
Margit HORVAT-HARANGOZO
Ilona TAKÁČ

Štampa 4. IV 1990.
Tržište 16. IV 1990.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OOUR Marketprint, Novi Sad,
Vojvode Mišića br. 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka CIRIĆ.

Naslov originala: Jack Slade — TYRANT'S DAUGHTER.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9.5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9.5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun. Vojvodanska banka Osnovna banka Novi Sad 65700-620-219-1089 „Forum“ Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn“

Oslobodeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 443-12 79. od 28. II 1979. godine

Crna lokomotiva je svojim zviždukom najavila odlazak voza. Šejn je uzeo svoju putnu torbu, kada je primetio dvojicu revolveraša pored stanične zgrade. Oni su ustali sa klupе gledajući izazivački u visokog čoveka. Njihove ruke bile su naslonjene na drške revolvera.

Onaj viši je pokazao palcem prema vozu.

— Penji se u voz i gubi se odavde, Šejne, inače ćeš ostati da ležiš mrtav na peronu!

— Ko to od mene traži? — upitao je Šejn i uputio se prema revolverašima.

Začas se peron ispraznio. Otpravnik vozova koji je morao svojim zviždukom da da vozu signal da krene, naslonio se na zid. Ložać lokomotive je promolio svoje garavo lice kroz prozor lokomotive.

— Mi to tražimo! — ciknuo je niži revolveraš. — I ceo grad Munrovil. Ovde nam nisi potreban. Ti носиš nemir sa sobom. Sve je dobro onako kako jeste. Zar ne?

Pitanje je bilo upućeno otpravniku vozova.

Stariji čovek u uniformi je slegao ramenima kada ga je presekao pogled revolveraša. Zatim je klimnuo glavom.

— Ja vam ne verujem — doviknuo je Šejn i spustio torbu na peron. — Vi ste bedna stvorenja koja svako može da kupi za nekoliko dolara. Ovo je slobodna zemlja. Niko ne može da mi zabrani da ostanem u Munrovilu koliko hoću.

Viši revolveraš se namrštio. Na njegovom bradatом licu suzili su se očni kapci. Gledao je oštro u Šejna.

Šejn raširi noge. Na sebi je imao tamno odelo sa jaknom, mašnu oko vrata i crni, kruti šešir.

Samo je revolver na desnoj strani odudarao od njegovog izgleda.

Još jednom je pisnula lokomotiva.

Toplo sunce sijalo je na plavom nebu na kome su se oblačići polako micali prema gradu koji se nalazio u Vajomingu.

— Onda ostani ovde! — ciknuo je viši revolveraš. — Ali na groblju. Ti si nas nazvao lažovima. On je svedok — pokazao je prema otpravniku voza, a zatim se okrenuo prema svom drugaru.

— Kako ćemo to uraditi. Abele?

— Kada lokomotiva ponovo pisne, pucaćemo — odgovorio je njegov drugar. — Otpravniče, zazviždi svojom pištaljkom! Onda ćeš, Šejne, otputovati u pakao.

— Sačekajte!

Znoj se slivao niz Šejnovu kragnu. Na peronu je bilo jako toplo.

Šejn se osvrnuo na sve strane ne ispuštajući iz vida dvojicu revolveraša. Izgleda da nisu imali nekog pomoćnika u blizini.

Otpravnik vozova je dunuo u pistaljku i podigao palicu uvis.

— Polazak!

Ložač razočarano pogleda u njega. Voleo je da prisustvuje pucnjavama. Ipak, mašinovođa je povukao polugu.

Para je zaštitala iz lule na lokomotivi.

Signal je odjeknuo.

Dvojica revolveraša su se odmakli jedan od drugog i podigli revolvere uvis.

Šejnov revolver je prasnuo i izbacio dva plamena jezička jedan za drugim.

Visoki revolveraš je pao. Njegov drugar se klatio. Mada je bio pogođen, okrenuo je revolver prema Šejnu.

Prasnu i treći pucanj iz Šejnovog revolvera.

Revolveraš je jauknuo i pao na zemlju. Seo je sa revolvrala iznad Šejna oborivši mu šesir sa glave.

Revolveraš je jakunuo i pao na zemlju. Seo je sa revolverom među nogama i gledao krv koja je curila iz njegovih rana.

Ložač je nestao sa prozora pošto je morao da namesti pritisak pare.

Sve je već bilo prošlo. Voz je polako krenuo. Beli mlazevi pare dimnjaka širili su se po peronu stanice.

Pucnji su odjeknuli u gradu, naveli ljude da oslušnu, a zatim se sve stišalo.

Kada se para razišla rekao je revolveraš koji je sedeo:

— Tako je eto bilo. Nekada se naide na pogrešnog, i...

Nije uspeo da završi rečenicu. Naklonio se ustranu i već je bio mrtav kada se opružio na zemlji. Njegove razrogačene oči su gledale u sunce.

Drugi revolveraš je stenjao. Šejn je uzeo svoju torbu. Pogledao je ranjenog revolveraša.

— Dovedite brzo lekara — rekao je Šejn otpravniku vozova koji je kao spomenik stajao uz zid i gledao u Šejna. — Tom čoveku je potrebna lekarska pomoć. Ja ću u najkraće vreme da potražim šerifa u njegovoj kancelariji. Ispriću mu o pucnjavi.

— Ja dosad nisam video da neko tako brzo poteže revolver i puca — reče otpravnik vozova. — To su bila dva jako brza revolveraša. A vi ste sredili obojicu. Ja nikada nisam mogao da zamislim da je tako nešto moguće. A vi stvarno hoćete da ostanete u Munrovilu?

Šejn se osmehnuo.

— Ja želim ovde nešto da uradim — objasni on. — Tražim nekoga.

— Koga?

— Jednog mrtvog čoveka — odgovori Šejn. — I, njegove ubice.

Već je krenuo dalje kroz drvenu zgradu stanice u grad. Šejn koji je prebilo zrna revolveraša nije uzeo. Ionako je htio da se uskoro oslobodi ove neugodne odeće.

Opravnik vozova je otpratio pogledom Šejna i prekrstio se.

— Nebesa — prostenjao je on. — Šta će od svega toga biti? Kada čuje Morgan Munro, nastaoće pakao.

Požurio je da dovede doktora.

Šejn je za to vreme razgledao grad.

Munrovil se nalazio na severu Vajominga. On je bio glavni grad još dosta novog Marmon okruga i razvio se naglo otkad su uspostavljene veze sa severom i pruga Union Pacifik prolazila ovde pored njih.

Na istoku su se nalazili obronci i vrhovi Crnih planina i činilo se kao da se do njih može stići za nekoliko sati jahanja. Ali one su bile udaljene mnogo više. Bila je to cvetna, plodna zemlja istovremeno pogodna za gajenje stoke i za farmerske poslove, sa sočnom travom, šumama, kanjonima i potocima, sa bregovima.

U početku je grad Munrovil bio prijatan i čist. Pločnici pometeni, stanovnici čisto odeveni i vredni. Šejn je video sveže okrećene fasade kuća i blistave ulične fenjere.

Izgledalo je da je to gradić za ugled.

Uprkos svemu tome ovde se nije mogao zadržati nijedan šerif.

Dvojica šerifa su ubijena, jedan tako isprebijan da se kao bogalj i slomljen čovek iskrao iz ove zemlje da se nikada više ne vrati.

Još jedan čovek je pokušao da ovde zavede red i zakon.

Zvao se Derek Volš. On je bio državni maršal, a osim toga čovek Sedme brigade kojoj pripada i Šejn. Derek Volš, Gvozdeni Volš kako su ga zvali, poslao je jedan izveštaj i nije se više nikada javio. To znači, da on mora da je mrtav.

Ali pošto se nije čulo za njegovu smrt i navodno niko u Munrovilu i Marmon okrugu nije uopšte znao Gvozdenog Volša, mora da je ubijen.

Šejn je došao da to razjasni i podnese izveštaj o radu svoga kolege Sedmoj brigadi.

Tako je ovog puta glasilo njegov nalog.

U hotelu je bilo prijatno i sveže. Šejn je povukao zvono na recepciji.

Jedan mali, pospan čovek dotrčao je iz zadnje sobe. On je namestio svoju kantu kragnu i osmehnulo se.

— Izvinite ja sam za trenutak privilegovao i zaspao sam. Ova vrućina, razumete?

— Da. Da li ste vi vlasnik hotela?

— Samo službenik. Vi želite?

— Sebu. Plaćam 14 dana unapred.

— U svako doba. To iznosi tri dolara dnevno. Da li biste bili ljubazni da unesete svoje ime ovde.

Pružio je Šejnu knjigu gostiju, mastilo i pero.

Šejn je napisao.

— Da li ste u Munrovilu službeno? — upitao je službenik.

— Može se nazvati tako.

— Da li imate poslovne veze sa Morganom Munroom ili sa nekim drugim ovde u gradu.

— Ne.

— To se mene ne tiče. Ja sam jako radoznao čovek.

— Napišite mi račun.

Šejn je gurnuo knjigu gostiju nazad. On je napisao samo Šejn, Teksas.

— Ne zaboravite da mi je soba obećana za 14 dana.

Pošto je dobio račun i ključ od sobe Šejn se uputio prema stepenicama. Sa jednom nogom na prvoj stepenici okrenuo se nazad.

— Ah, samo još jedno pitanje. Da li je ovde stanovao Derek Volš?

— Ne znam — odvrati službenik oprezno. — Kada bi to moglo da bude?

— Pre deset ili dvanaest nedelja. Jedan krupan čovek širokih ramena sa plavom kosom i bradicom. Većinom je nosio kožnu jaknu sa resama, a za pojasom je imao jedan dugačak i jedan kratki revolver. Nosio je mamuze. Rado se smejao i bio je vrlo duhovit.

— Ne, taj nije bio ovde. Ja ne mogu da se setim da je neki takav čovek bio u gradu.

— Ako se možda setite onda mi javite.

Šejn je imao utisak da je hotelski službenik lagao.

Čovek je gledao za njim i češao se iza uha. Bilo je jasno da se pokajao što je Šejnu dao sobu.

Šejn je potražio svoju sobu, raspakovao putnu torbu, osvežio se i izašao iz sobe.

Na recepciji je ugledao nekog čoveka pored hotelskog službenika. Obojica su prestali da razgovaraju kada su primetili Šejna. Pogledali su ga i nastavili živo da razgovaraju kada su se vrata iza njega zatvorila.

Šejn je imao utisak da je ušao u pećnicu kada je napustio hotel.

Zbog nenasnosne vrućine u gradu je bilo malo živosti.

Ipak, Šejn je primetio kako ga iz kuća posmatraju. Kada je prošao pored jednog saluna stajao je tu neki čovek sa čašom piva u ruci nemarno naslonivši ruke na pokretna vrata i gledao u Šejna. On nije odgovorio na Šejnov pozdrav.

Šejn je pomislio da odmah počne da se raspituje za Dereka Volša.

Kao bik snažni čovek bio je verovatno onaj koji izbacuje neposlušne goste.

Šejn je prišao pokretnim vratima.

Međutim, snažni čovek sa čašom piva mu je zatvorio prolaz. Imao je sedu kosu na slepoočnicama, boksterski nos i ožiljke na obrvama.

— Hoćete li da me pustite unutra? — upita Šejn.

— Ne.

— Zasto ne?

— Zato što ste vi jedan običan smrdljivi jazavac. Prokleti revolveras koji je zalutao ovamo da uznemirava ovaj grad. Jedno dvonogo dubre. Da li je ovo obavestenje dovoljno, ser?

To „ser” je zvučalo podrugljivo. Tako nešto Šejn dosad nikada nije čuo.

U salunu su se ljudi grohotom smejali.

— Da — odgovorio je Šejn na poslednje podrugljivo pitanje kada se smeh utišao. — U ovakvom prljavom dućanu sa jednim polumajmunom na vratima ionako ne bih usao. Ko tu u toj jazbini izdrži mora biti malouman i slep.

Samrtna tišina zavládala je posle tih reči u salunu.

Šejn se okrenuo i pošao dalje.

Snažni čovek je zurio u njega. Prestao je da se ceri.

Onda ga je neki čovek iz saluna gurnuo ustranu. Čaša piva se razbila na pločniku.

Neki mršav čovek crvenog lica, sa sačmaricom u ruci, izjurio je iz saluna.

— Ubiću te, stranče! — viknu on.

Šejn se okrenuo nazad. Revolver je munjevito skočio u njegovu ruku.

Mršavi čovek gledao je u cev. On još nije bio uperio sačmaricu na Šejna. Ukočio se. Izbacivač ljudi je stajao na vratima. Kroz prljave prozore saluna virila su radoznala lica.

— Baci oružje! — naredi Šejn oštro.

Kada je mršavi oklevao da to uradi Šejn je povukao obarač. Kugla je pogodila dvostruku cev sačmarice i izbacila je mršavom čoveku iz ruku tako da je od kundaka dobio šamar i zateturao se nazad.

Puška je pala u prašinu ispred pločnika.

— Rekao sam ti da pustiš tu tvoju gvožđuriju da padne. Zar loše čuješ? Da ti bude jasno. Ja sam prijatelj Dereka Volša.

Šejn je govorio glasno kako bi ga čuli i oni u salunu.

— Ja ću otkriti šta se dogodilo! Neću imati mira dok to ne saznam. Ne tražim ni sa kim sukobe. Ali ako budem u opasnosti ili napadnut ja ću se braniti.

Timo je Šejn vratio revolver ponovo u futrolu.

Snažni izbacivač je pogledao u sačmaricu, a zatim u Šejna.

— Meni tako nešto ne bi uradio. Ja se kladim da te pesnicama mogu pokidati na dva dela.

Šejn nije odgovorio ništa. Ostavio ga je da stoji i krenuo odatle. On je video neprijateljske poglede na licima velikog prozora i hladnu mržnju.

Dve devojke su stajale u pozadini. Jedna salunska devojka je bila plavakosa i baš lepa u svom kostimu. Druga se mogla zaboraviti. Plava je izoleđala nekako zamišljen.

Izbacivač je skočio sa pločnika i uzeo sačmaricu. On je nanišanio u Šejnovu leđa i nategao oružje.

Šejn je to čuo. Koraćao je mirno dalje.

— Hej! — viknu čovek koji liči na bika.

Šejn je koraćao dalje. Znao je šta sačmarica može da uradi na tom rastojanju. Igrao je riskantnu igru, jer je znao da se neko u Munrovilu može dokazati samo smelošću. Šejn nije ubrzavao svoje korake.

— Mogao bih te sada upucati! — riknu čovek iza njega. — Ja sam Majk Bul. Upamti to ime.

Šejn je odalnuo. Znao je da Majk Bul neće pucati na njega.

— Posle toga ću te nabiti u zemlju! — nastavio je Majk Bul. — Ja sam mnogostruki šampion koga niko nije pobedio. Ti si nepoželjan u ovom gradu, mister!

Šejn prođe mesto gde se nalazila neka sporedna uličica. Samo još desetak koraka i on će se naći van domašaja oružja.

Majk Bul je spustio pušku.

— Sto mu gromova — reče on s divljenjem. — Ala to kople ima živce!

— Zašto ga nisi upucao? — ciknuo je mršavi. — Mi bismo svi potvrdili da si to učinio u samoodbrani. Zašto tog idiota nisi poslao u pakao gde mu je i mesto?

Majk Bul je udario mršavog tako snažno da se ovaj prevrnuo nekoliko puta dok nije pao u prašinu.

Ljudi iz saluna su izašli napolje.

— Kada se borim onda oči u oči! — zagrmio je glas Majka Bula. — Ja nisam nitkov koji puca protivniku u leđa. Ti si, Kejzi, jedan bedan pacov. Taj čovek ti je poklonio život. Mogao je da te ubije kada si skočio napolje sa sačmaricom.

Kejzi potrlija bradu i opsova.

— Sada još samo da kažeš i to da ti je simpatičan — podsmevao se Kejzi.

Majk Bul je ugledao Šejna kako odlazi u Bravada strit.

— Ja mislim da ću tog nitkova tako izudarati da će četvoroške otpuziti do stanice i izgubiti se — rekao je on. — Znam šta dugujem Morganu Munrou. Taj Šejn je isto tako bandit i lupez kao onaj Volš, tobožnji U. S. maršal. Takvi tipovi nam nisu potrebni u gradu.

Majkl Bul je ušao u salun.

Šejn je zbog toga prešao preko trga. Uskoro je stigao do šerifove kancelarije. Kuća je kao i ostale zgrade Munrovila bila napravljena od drveta.

Postojala su dva ulaza, jedan za šerifovu kancelariju, drugi pored njega za maršala.

Prozori šerifove kancelarije su bili zatvoreni. Šejn je pritisnuo bravu. Vrata su bila zaključana.

On je prišao vratima pored njih. Ovde je mogao da otvori.

U jednoj velikoj prostoriji u obliku slova „L” nalazila su se dva pisaaća stola. Iza njih se išlo u odeljenje ćelija i sporedne prostorije.

Zidovi su bili izlepljeni poternicama. Bile su to poternice svih lupeža koji su poslednjih godina u ovoj oblasti raspisane za sudsko gonjenje.

Za levim pisaaćim stolom sedeo je jedan čovek četvrtaste glave sa belom kosom i grubim licem. On je bio visoko zavrnuo

rukave. Na njegovoj košulji zaprljanoj znojem nalazila se maršalska zvezda. Ispred sebe je redao karte za igranje.

— Halo, Šejne — reče on ne dižući pogled. — Ja sam vas već očekivao. Do đavola, ova prokleta stvar opet ne radi.

Mislio je na karte ispred sebe.

Šejn je prišao stolu, pogledao karte i stavio na sto dve druge. Zatim je stavio poslednju kartu na njeno mesto.

— Sada ide.

— Stvarno ide.

Tek sada je maršal podigao pogled. Imao je sive oči. Šejn je ocenio da ima oko 40 godina. Njegova glava bila je obrijana.

— Vi ste mi pisali, Šejne. Odmah cim ste stigli učestvovali ste u pucnjavi. Jedan čovek je mrtav, drugi ranjen. Verovatno se više nikada neće popeti na konja.

— Konj će se sigurno obradovati — reče Šejn.

Pošto maršal nije ponudio Šejna stolicom on je seo na ivicu pisaćeg stola.

— Ja sam vama saopštio šta mislim. Da li ste vi to pričali unaokolo tako da su mi priredili jako srdačan doček? — upitao je Šejn.

— Ne.

— Otkud su onda oni to znali?

— To ne bih mogao da kažem.

— Da li neko tajno čita vašu poštu?

— Ja ovde imam izvanrednu službu. Osim toga ja postavljam pitanja. Jeste li vi U. S. maršal?

— Ne.

— Zašto onda želite da njuškate unaokolo? Volša je poslao glavni maršalat kod Čejena sa jednim određenim zadatkom. On je trebalo da pronade zašto suu Marmon okrugu ubijena dva šerifa i jedan skoro na smrt pretučen. Ja sam nadležan samo za grad. Izvan njega nisam nadležan. U Munrovilu je sve u redu. Ja se o tome brinem.

— Ja sam bio prijatelj Dereka Volša.

To Šejn nije slagao. On se sa Volšom sreo nekoliko puta i s njim doživeo mnogo lepih i veselih trenutaka.

— Ja sam uveren da je on mrtav čovek — nastavio je Šejn. — Pošto ovde nema šerifa ja ću se sam pobrinuti da ubica ili ubice dobiju zasluženu kaznu, moguće od strane sudije ili porote.

— Ja u tome ne mogu da vas sprečim. To je vaš vrat koji stavljate u omču. Ako vas u Munrovilu uhvatim ili saznam, da vi radite nedozvoljene stvari oteraću vas na sud. Je li jasno?

— Šta to treba da znači?

— Pa, postoje glasine prema kojima je Derek Volš radio zajedno sa banditima u Crnim planinama — objasnio je maršal. — Neki kažu da on uopšte nije bio U. S. maršal nego je ukrado zvezdu i papire. Drugi pak kažu da se mogao potplatiti. Ja ne znam da li je to tačno.

Zastao je za trenutak a zatim nastavio.

— Volš je došao ovamo pre pola godine i mnogo je jahao po predelu. Meni je postavljao pitanja baš kao i vi. I u gradu je

stvorio raspoloženje protiv Morgana Munroa i „Indijanbou”, ranča

— Ko je to?

Maršal je nastavio da priča:

— Munrovil je osnovao otac Morgana Munroa i po njemu se mesto i nazvalo. Munrou pripada jedan džinovski ranč i najveći deo teritorije. Otkad nema šerifa on se brine za održavanje zakona izvan Munrovila.

— Njegovih zakona?

— Jednog zakona. Ovaj grad zavisi od Morgana Munroa. On može da ga uguši ako hoće. Banka pripada njemu i on učestvuje u većini poslova. Bez njega ne ide ovde ništa.

— Da li ste i vi na njegovoj isplatnoj listi?

— Ja sam gradski maršal koga su izabrali građani Munrovila, Šejne. Zastupam zakon i interese građanstva. Stanovnici zahtevaju red i mir. I jednog i drugog je bilo dok se vi danas niste pojavili. Znam da ste vi pucali u samoodbrani inače biste već čučali u jednoj ćeliji. Poznato mi je i to da ste izbili sačmaricu iz ruku Kejzija Braga. Ja ovde sve brzo saznam.

— Onda sigurno znate i to ko je poslao odbor za doček na železničkoj stanici?

— Ne. Dvojica revolveraša su vrlo retko dolazili u Munrovil. Ja ih sumnjičim da pripadaju bandi Galgen Petea koji ima svoje skrovište u Crnim planinama, krade stoku i terorizuje naseljenike i rančere. Ako mene pitate, Galgen Pete ima na savesti Dereka, ili je pak tačno da je Volš radio zajedno s njim. Onda je Derek Volš verovatno ubijen u nekoj svađi sa svojim drugarima. Možda ga je neko ubio prilikom nekog napada i njegovi partneri su ga zakopali bez mnogo buke i širenja vesti o tome.

— To je moje mišljenje — završio je maršal.

Šejn je odmahnuo glavom.

— Ta priča je malo verovatna — reče on. — Derek Volš je bio jedan hrabar, pošten, nepodmitljiv čovek koji je stajao čvrsto na strani zakona. Ja ću to razjasniti. Inače, nemate drugo ništa da mi ispričate, maršale?

Maršal je odmahnuo glavom.

— Ne — kazao je on. — Onamo su vrata, Šejne.

Maršal je ustao.

Dok je sedeo delovao je da je visok. Sada se pokazalo da je on Šejnu bio samo do ramena. Noge su mu bile kratke, gornji deo tela ogroman.

Maršal je otvorio Šejnu vrata i gledao za njim.

— Vejne! — viknuo je on kada se Šejn udaljio.

Iz dela sa ćelijama dogegao se neki stari čovek.

— Da, maršale?

— Da li ti potajno čitaš moju poštu. Vejne?

— Ja? — iznenadi se Vejn. — Nikada, maršale. Kako bih to radio. To bi me koštalo mog radnog mesta.

Starac je radio sve i svašta za maršala. On je čistio kancelariju, bio je kurir i snabdevao zatvorenike kada je nekog bilo u ćelijama. On nije bio pomoćnik šerifa, jer šerif nije

imao nijednog, ipak je dobijao svoju nagradu od grada, jer je bio pomoćnik za sitne poslove.

— Ako te uhvatim da to radiš, nešto će se desiti — objasnio je maršal kratko i jasno.

On je znao da je stari čovek voleo rakiju. Za jednu bocu viskija ili nekoliko dolara da je kupi, verovatno bi učinio sve.

— Razgovaracu sa vlasnikom pošte — nastavio je maršal. — Mene, naime, interesuje odakle su ostali znali da će stići Šejn. On mi je bio poslao jedno pismo i telegram.

Maršal je oštro gledao u svoga slugu. Stari Vejn je treptao svojim vodnjikavim očima.

— Ne znam ništa — rekao je on. — Samo, jedno je sigurno. Taj Šejn je čovek koji donosi nemir. Mirni dani su sada prošli, maršale. Ali, možda će i Šejn takođe nestati bez traga. Ili će biti promaden mrtav na livadi. Prvi šerif je naden sa kuglom u ledima. Drugog su pronašli sa revolverom u ruci iz koga su bila ispaljena dva metka. On je imao rane na grudima.

Maršal klimnu glavom.

— Da — mrmljao je on. — Ja sam obojicu dobro poznavao, a takođe i Vajld Bila koga su pretukli tako krvnički da je ostao bogalj. Galgen Pete i njegovi prokleti banditi imaju svu trojicu na svojoj savesti.

Maršal je prišao zidu i kucnuo prstom nekoliko puta po jednoj poternici.

— Ovaj — frknu on. — Toga ću ja ščepati za vrat ako se bude pojavio u Munrovilu. Onda će se on naći ili u mojoj ćeliji ili na brdu čizama. Budi siguran u to, Vejne.

Na poternici se nalazio neki čovek sa bujnom crnom bradom i prodornim pogledom. Ispod slike je stajalo: Pete Bars-tou nazvan Galgen Pete. Tražen zbog razbojništva i ubistva u mnogim slučajevima. 10.000 dolara nagrade. Za živog ili mrtvog.

II

Kod trgovca je Šejn morao biti energičan pre nego što se čovek odlučio da mu nešto proda.

Šejn je lupkao drškom revolvera po tezgi.

— Ja plaćam dobrim novcem — reče on. — Vi mi morate prodati ono što želim da kupim.

Trgovac se namrštio.

— Ovo je moja prodavnica! — frknu on. — Poslužujem koga hoću.

Šejn podiže revolver.

— Ko vam je zabranio da prodajete meni?

— Niko.

— Onda mi dajte robu. Imate li dućan ili ne?

— Pa — dobro — rekao je trgovac. — Kada ste me prinudili ja ne mogu drukčije. Ali samo ispod dvadeset.

Šejn je seo na ivicu tezge, zavio jednom rukom cigaretu i nabrojao šta mu je potrebno.

Kupio je jednu „vinčesterku” i municiju, dva para far-merica, čizme, dve košulje, veš i čarape, hranu, ručni mlin i jednu bocu viskija. Osim toga duvan.

Račun je bio prilično veliki.

— Pa? — upita Šejn kada je platio. — Da li se vi uvek tako narogušite kada napravite dobar posao?

— Jedini posao koji mi ovde možemo da zaključimo mister, to je isporuka mrtvačkog sanduka za vas.

— Ko vas sve tera protiv mene u Munrovilu? Ljudi koji su uklonili s puta Dereka Volša, U. S. maršala?

— Mislite na bandita i kradljivca stoke?

Šejn je munjevito zgrabio debelog trgovca za kragnu.

— Nemoj nikada više vredati moga prijatelja, mister! Derek nije bio bandit niti kradljivac stoke. On je morao da umre zato što je otkrio suviše stvari oko ubistva dva šerifa i zbog trećeg šerifa!

Šejn gurnu nazad vlasnika dućana.

Čovek je udario u neku policu i uhvatio se za leđa.

Šejn je odmah odneo u hotel ono što je kupio. Tamo nisu hteli da ga puste u njegovu sobu.

Vlasnik hotela je bio zbunjen i objasnio mu da se radilo o nekoj zabuni, sobe su bile sve zauzete.

Šejn mu tutnu račun pod nos.

— Čitajte — reče on. — A sada sklanjaj se!

Vlasnik hotela se brzo sklonio ustranu. Brisao je znoj sa čela.

— To ćete skupo platiti, mister — šaputao je on kada se Šejn nalazio na gornjem delu stepenica. — Vaš grob na brdu čizama je već obeležen.

Šejn se presvukao u svojoj sobi. U odelu za jahanje se osećao mnogo bolje.

Šeširi u robnoj kući mu se nisu dopali. Svratio je u dućan za prodaju šešira i tu nije imao problema. Vlasnica radnje, jedna leđi crvenkastoplave kose prodala je Šejnu odmah sve što je želeo.

Šejn ju je pitao kako se zove, saznao je i raspitao se za Dereka Volša.

— Da, bio je ovde. Jedan visok, snažan čovek, plav i ponosan, koji nije hteo da povije vrat pred Morganom Munrom i njegovim revolverašima kao ostali. Munroa ovde dižu do neba. Ja na to gledam drukčije. On je tiranin. On je uzео za sebe zemlje koliko je hteo i ne trpi nikoga pored sebe. Protivpravno je uzео državnu zemlju koja prema ovdašnjem zakonu stoji na raspolaganju naselju. Njegovi ljudi se ponašaju tako kao da ovaj grad pripada njima.

Šejn je čuo i druge žalbe.

Kod kupovine konja i sedla morao je ponovo da se svađa.

Kada je najzad kupio sve što je hteo bilo je već veće. Jaka vrućina koja je vladala preko dana polako je uzimala. Blagi povetarac donosio je osveženje.

Šejn je ponešto i saznao. Posmatrali su ga neprijateljski sa svih strana gde god bi se pojavio. Jedini izuzetak je do sad bila vlasnica prodavnice šešira.

Kada je Šejn uveče potražio berberina da se obrije osim njega bilo je tu i drugih ljudi.

Šejn je sedeo nasapunjan na stolici sa peskiruom oko vrata. Berberin ga je brijaio.

Iznenada se čuo glas:

— Zašto revolverasu ne presečeš odmah grlo, Pat? On će isto tako sa banditima zajednički raditi ono što je radio i njegov prijatelj i prethodnik Vols.

Čuo se metalni zvuk kada je Šejn nategao svoj revolver. On je gurnuo berberina ustranu i okrenuo se na stolicu.

— Ko je to rekao?

Niko se nije javio.

Šejn se okrenuo da ga berberin obrije do kraja. Skinuo je peskir, bacio 25 centi u canak i sklonio revolver.

— Do viđenja, džentimeni.

Ispred berbernice ga je uvredio Majk Bul. On je uhvatio Šejnovu desnu ruku i stegao mu šaku.

Šejn je stao na njegove prste i istrgao se što nekom slabijem čoveku ne bi uspeo.

Bul nije bio slučajno tu. Jedan polukrug posmatrača stajao je u blizini ili su gledali kroz prozore okolnih kuća.

Šejn je primetio jednog čoveka koji je držao pušku popreko na grudima. Nalazio se na krovu kuće na suprotnoj strani. Bio je to nizak krov sa lažnim zabatom. Čovek je tamo slobodno stajao.

Šejn je držao ruku na revolveru.

— Ti si jak samo sa tvojim gvožđem — reče Majk Bul. — Bez njega si nemoćan. Ti nisi čovek. Ja ne nosim oružje.

On je otvorio svoju jaknu i okrenuo se prema gledaocima da svakom pokaže kako ne nosi oružje.

Šejn pokazao čoveka sa puškom na krovu kuće.

— Ali, ti si poveo nekog prijatelja sa oružjem, Majk

— On neće pucati. On želi samo da gleda. To je njegova kuća — branio se Majk.

— Šta će mu onda puška?

— Zašto da ne? Ovde skoro svaki čovek nosi pušku, a on mnogo bolje gađa puškom. Ako nisi kukavica otkopčaj tvoj pojas za oružje. Ti si me danas popodne uvredio ispred mog sopstvenog saluna.

Majk Bul, bivši bokser za nagrade je dakle vlasnik!

— Hajde, izazivam te.

— Neka te đavo nosi! — viknu Šejn. Nije imao volje da razbija svoje pesnice na ovom, kao medved snažnom, čoveku.

— Ti možeš da se tučeš s nekim drugim. Da li te Munro plaća za to da me napadneš ili time samo hoćeš da mu se dođvoriš?

— Zapušiću ti njušku, revolverašu!

Majk se spremao da napadne.

Šejn još nije bio otkopčao svoj pojas, za slučaj da mora da se prihvati oružja ako onaj čovek sa puškom bude nešto preduzeo.

Počela je strašna borba. Šejn je nije tražio, ali nije više mogao da ustukne.

Sam protiv oeloga grada čija je snažna pesnica bio Majk Bul.

Bul je imao ravne tabane, a nije bio tako ni brz kao u vreme svojih velikih borbi. Ipak, nije bio ništa zaboravio.

Šejn je koristio svoju veću brzinu. A zatim je otkopčao pojas.

Majk Bul je proleteo kroz staklo na prozoru berberske radnje kada je Šejn spretno izbegao njegov nalet. Sa nekoliko ogrebotina riknuo je on kao razjareni bik.

Ponovo je navalio. Šejn je bio više puta pogoden. On je dahtao i video sve zvezde na nebu. Ipak, otkrio je slabu tačku Majka Bula — stomak. Sa nekoliko jakih udaraca u to mesto oborio je Majka Bula na kolena, obišao snažnog čoveka i počeo da ga udara prekrštenim rukama.

Bol je prostrujao kroz njegovo telo. Kao da je udarao u kamen. Ako sada ne nokautira Bula, Šejn je izgubljen.

Šejn je posrnuo prema stubu na pločniku i uhvatio se za njega. Borio se za vazduh. Svuda je osećao bolove. Šejn je jedva mogao da poveruje svojim očima, ali Majk Bul je ustao.

— Ti... — dahtao je on, podigao je visoko ruke i pao kao da ga je grom pogodio.

Kod gledalaca koji su navijali za njega nastala je graja puna razočaranja. Oni nisu hteli da veruju da je Šejn prinudio na predaju Majka Bula koji je važio kao nepobediv.

Jedan čovek prišao je palom džinu, podigao njegovu glavu i otvorio kapke na njegovom desnom oku.

Oči Majka Bula bile su staklaste.

— Moramo ga odneti — reče čovek. Pogledao je u Šejna. — Kako ste to uspeeli?

— Pesnicama.

Šejn se odvojio od stuba. Ulica kao da se vrtela u krug ispred njega kada je krenuo na suprotnu stranu. On se klatio kao da je pijan.

Ljudi i žene Munroville napravili su mu prolaz. Među njima je bilo i dece. Gledali su u Šejna.

Šejn je uspeo da stigne do poprečne grede preko koje je bio prebacio svoj pojas sa revolverima. Kada je hteo da pričvrsti pojas on mu je dvaput ispao iz ruke. Svojim mlitavim prstima Šejn nije uspeo da zakopča šnalu.

Tada mu je prišla jedna plava devojka u plavoj haljini i pomogla mu. To je bila ona plavuša koju je Šejn video na prozoru saluna Majka Bula.

Šejn je među posmatračima video i mršavog Kejzija.

— Hvala, mis — rekao je Šejn plavoj devojci. — Kako se zovete?

— Rozi Dan.

— A zašto ste mi pomogli?

Rozi se osmehnula vragolasto.

— Zar sam baš morala imati neki razlog?

Topot konja koji su galopirali se približavao. Zemlja je podrhtavala. Neka jaka grupa jahala je u grad.

Šejn je pogledao i primetio da se ljudi sa ulice brzo po-

vlače u stranu. S poštovanjem i plašljivo pravili su oni mesto za prolaz jahača.

Uz crvenu svetlost sunca koje je zalazilo Šejn je prvo ugledao oblak prašine kroz koju su se ocrtavale konture jahača. Voda je bio neki visok mršav čovek na jednom snažnom vranu.

Crni su bili šešir i košulja jahača, crni brkovi nalik na srp na rošavom, grubom licu, crne rukavice i čizme.

— Blek Džon! — viknu Rozi Dan. Ona je brzo pobegla. Šejn je još samo čuo od nje: — To su ljudi Munroa sa svojim predvodnikom.

Rozi je nestala među posmatračima.

Šejn je imao utisak da se ona sakrila.

Preko dvadeset jahača su dojurili. Izgledalo je kao da hoće da pogaze svakog ko nije pobegao ispred njih.

Blek Džon grubo zaustavi svog vranca. Jadna životinja je zarzala. Predvodnik je neverovatnom brzinom zaustavio konja.

Šejn je ljutito gledao. Nije voleo da neko muči životinje.

Grubi jahači iza predvodnika zaustavili su takođe svoje konje. Nastao je oblak prašine. Konji su udarali kopitama, sedla škripala.

Šejn je stajao sam ispred prodavnice na ulici. Majka Bula su na drugoj strani izneli na pločnik. Polivali su ga hladnom vodom. Čovek koji se nalazio pored njega tapšao ga je po obrazima.

Kada se prašina stišala posmatrao je Šejn divlju grupu najmoćnijeg čoveka u okrugu.

Kauboji su svi jahali prvoklasne konje i bili su dobro obučeni i naoružani. Oni su delovali divlje, ponosno i bezobzirno. svesni svoje moći.

Oni su bili ljudi kralja sa neograničenom moći.

Blek Džon, predvodnik, pogledao je iz sedla Šejna.

Šejn je osetio njegov pogled kao neku hladnu, neumoljivu reku.

Blek Džon je razdražljivo gledao u Šejna, dugo i ispitiivački. Zatim je oterao konja do Majka Bula koji je upravo bio otvorio oči.

— Gde sam to ja? — upitao je on. — Koji konj me je pregazio?

S kojim čovekom se Majk Bul borio, Blek Džon nije imao potrebe da pita. Šejnu su ostali tragovi na licu.

Predvodnik je dojahao nazad do Šejna.

Nastala je tišina u kojoj se čuo glas Blek Džona.

— Ti si Šejn — nije objasnio odakle to zna. — Ti si pri likom svog dolaska ubio dva čoveka i istukao jednog uvaženog, poštenog građanina ovog grada. Ima i drugih razloga da te najurimo iz ove zemlje. To ću učiniti ja ovde po nalogu mister Munroa. Gubi se odmah! Mi ćemo te odvesti na stanicu. Otputovaćeš noćnim vozom.

Nastala je galama. Blek Džon je pogledao posmatrače unaokolo.

— Ima li neko primedbu na naređenje mister Munroa?

Niko se nije usudio da se suprotstavi.

Šejn se uspravio, mada ga je bolela svaka koštica i svaki mišić.

— Mene odavde može da otera samo maršal i to na osnovu zakonskih propisa. Ja neću napustiti Munrovil. Gde je maršal?

— Napred! Ako želiš da ostaneš ovde, moraćeš da se obračunaš sa mnom. Dakle?

Blek Džon je skočio sa konja i sklonio ga ustranu jednim udarcem po sapima. Predvodnik je nosio svoja dva revolvera o pojasu. Bio je spreman.

— Povuci Šejne! — riknu on. — Ti nosiš oružje.

— Ti znaš da su moje ruke isprebijane i krute. Blek Džone — odvrati Šejn. — Dete bi sada moglo da puca brže od mene.

— Ma šta mi kažeš! — frknu Blek Džon. — To je tvoja lična nevolja. Ljudi, hvatajte ga.

Dva Munroova jahača su se izdvojili od ostalih. Obojica su uzeli laso.

Šejn je video kako omče kruže.

Blek Džon se zadovoljno cerio. On je Šejna pred očima celog grada hteo da vuče kroz ulice na lasu sve do železničke stanice.

Mada je znao da je to ludost, Šejn je uhvatio revolver. Stavio je ruku na dršku oružja kada je prasnuo desni revolver Blek Džona. Predvodnik je neverovatno brzo povukao i izgleda da je pucao, a da nije nišanio.

Tane je pogodilo Šejnov revolver koji se delimično još nalazio u futroli i izbacilo ga iz futrole. Pri tom se kugla odbila od čelika revolvera i fijuknula preko desnog Šejnovog ramena.

Rana je pekla kao vatra i žestoko krvarila. Revolver se nalazio u prašini.

Blek Džon je nanišanio preko ispružene ruke i sa još dve kugle odbacio Šejново oružje ispod drveni pločnik.

Šejn je stajao tu bez oružja. Natečena desna ruka ga je jako bolela.

Već je zviznuo prvi laso Šejn ga je izbegao.

Ipak, drugoj omči nije mogao da umakne. Ona se obavila oko njegove ruke. Uzalud je Šejn pokušavao da izvuče ruku.

Kauboj je okrenuo konja i poterao ga u galop. On je oborio Šejna s nogu. Munroov kauboj je ispustio divlji krik.

Drugi bacač lasa je ponovo imao u rukama omču. Oba kauboj su bili majstori svoga zanata, ljudi koji su umeli da lasom prave čuda.

Ovoga puta Šejn nije mogao da se skloni od omče, koja se obavila oko njegovog desnog članka na nozi. Za levu ruku je već bio vezan.

I drugi kauboj koji je bacio omču poterao je svoga konja.

Šejn je bio odbacivan čas na jednu čas na drugu stranu pri čemu je progutao mnogo prljavštine. Krvario je.

Blek Džon je napunio revolver i ponovo uzjahao svoga

konja. Hladnog pogleda posmatrao je on kako njegovi jahači ponižavaju Šejna pred celim gradom.

Uvek kada je Šejn pokušavao da ustane bio je povučen. Stanovnici Munroville su nemo posmatrali.

Ipak, onda je Šejnu uspeo da onog čoveka čija se omča nalazila oko njegove leve ruke, snažnim trzajem istrgne iz sedla. On je oborio kauboja baš kada je nitkov okretao svojga konja i pri pokretu u stranu nije imao čvrst oslonac.

Šejn je potrčao što je brže mogao da uhvati konja.

Ipak, već ga je drugi jahač povukao nazad. On je vukao Šejna kroz prašinu. Zatim je stao.

Šejn je jedva uspeo da ustane. Čuo je topot konjskih potkovica, okrenuo glavu i video kao kroz maglu nekog jahača koji je galopirao.

Snažni konj, znak da se približava još jedan Munroov kaubojski, pomisli Šejn. Odbacili su ga ustranu i on se prevrnuo.

Obeshrabren, ostao je da leži. Još tri omče obavile su se oko njegovih ruku i oko levog članka na nozi.

Šejn je sada bio potpuno vezan. Kaubojski su vezali Šejna za rog sedla i oterali su konje tako daleko ustranu da je Šejn sa raširenim rukama i raskrečenim nogama ležao bespomoćno na leđima.

Šejn je bio sasvim pokriven prašinom i izgledao je jadno. On je krvario iz mnogih rana.

— Hej, Džone! — viknu jedan od kaubojski koji su ga vezali. — Ovde imamo jedno tele. Da li da mu udarimo žig ili da ga podvrgnemo onoj operaciji koja i najdivljijeg bika pretvara u pitomog vola?

— Odvedite ga na stanicu i kupite mu kartu — naredio je predvodnik. — Dajte mu piće i nešto za jelo da potrese za put. Šejn ne sme da se požali da su jahači „Indijanbou” ranča prema njemu bili škrti. Zatim ćemo se sresti u salunu.

— Ne! — Viknuo je neko.

Kada se Blek Džon okrenuo ugledao je Majka Bula na suprotnoj strani ulice.

Bul se držao za jedan stub na pločniku i jedva je stajao na nogama.

— Nije pravo da vi tako s njim postupate — stenjao je bivši bokser. — Jedna cela grupa protiv jednog iznemoglog čoveka. Treba da se stidite!

Dva prijatelja povukli su Bula natrag. Blek Džon je nabrao čelo.

— Majk ne zna šta govori! — doviknuo je jedan od Bulovih prijatelja. — Dobio je udarce u glavu i fantazira.

— Toga on mora brzo da se odvikne — odvrati Blek Džon nabusito. — Ili nijedan „Indijanbou” jahač neće nikada više piti kod njega. Ja ću kasnije ponovo razgovarati s njim.

Blek Džon se obratio radoznalim posmatračima.

— Majk Bul i svi vi treba da nam budete zahvalni Šejn je izazivač nemira i zločinac. On je pobedio Majka jeftinim trikovima, na drugi način to ne bi mogao. Trebalo bi svi da

se radujete kad ga pošaljemo do đavola. Time naš lepi grad Munrovi i nas okrug ništa ne gube.

Polovično odobravanje i prihvatanje su odjeknuh.

Blek Džon se okrenuo u sedlu i izvadio bič. Znalo se da je preavodnik u stanju da udara tim bičem ne vodeći računa koga pogada muškarca, ženu ili dete.

Ljudi Munrovila su se čuvali da ga razljute.

— Sta ja to čujem? — upita Blek Džon oštro. — Hajde, uzviknite tripud „ura” za Morgana Munroa i njegove slavne čuvare! Ali iskreno. Dakle?

Jedan gradski većnik bele brade je viknuo:

— Hip, hip, hura!

I svi su prihvatili.

Seširi su leteli u vazduh. Podvriskivanje je odjekivalo kroz ceo grad. Blek Džon je zadovoljno klimnuo glavom.

— Videćemo se u salunu — rekao je on četvorici jahača koji su čuvali Šejna. — Onda ćemo ponovo da slavimo.

III

Kauboji su vukli vezanog Šejna kroz grad. Kod korala za stoku na železničkoj stanici su sjahali.

Sada je Šejn dobio da pije vodu i to iz korita za napajanje stoke u koje su ga kasnije zagnjurili. Jelo se sastojalo od udaraca rukama i nogama.

Kauboji su odvukli skoro poluonesvešćenog Šejna na peron i tu su ga stavili na jednu klupu.

Šejn je pokušavao da ponovo povрати snagu i oporavi se kako bi mogao da uzme revolver nekom kauboju. Ali, kada se pomerio, primetio je da je vezan. Stavili su mu vožnu kartu u džep jakne.

Šejnu je vreme prolazilo brzo, jer je bio delimično u nesvestici i ošamućen od bolova.

U 10 sati uveče čula se sirena voza koji se približavao. Kauboji su uvukli Šejna u voz. Međutim, nisu ga smestili u vagon za ljude, već u vagon za stoku.

Bacili su ga u slamu. Rekli su kočniraču da ga odveže više milja od Munrovila. Jedan kaubojo je stao raširenih nogu iznad Šejna. U svetlosti fenjera železničke stanice Šejn je jasno video njegovo lice i upamtio ga. Čovek je bio teške kategorije i imao je ožiljak u obliku krsta na levom obrazu.

Cerio se neprijatno i nadmeno. Ličio je na đavola koji tek što je došao iz pakla.

— Ako se usudiš da se još jednom pojaviš u ovoj oblasti, bićeš samleven, ti pasji sine — reče lice sa ožiljkom. — Sada si još i dobro prošao. Jesi li me razumeo ili treba da to ti ponovim još jednom?

Šejn klimnu glavom.

— Da, jesam — odgovorio je Šejn. — Nameravate li i mene da ubijete, kao što ste ubili Dereka Volša?

— Bandit i kradljivac stoke dobio je pravednu kaznu, onu koju je zaslužio. Ali ga nismo mi ubili. Kod tebe je drukčije.

Lepše će i biti s tobom. Sada se gubi i želim ti lošu vožnju, Sejne. I neka te davo nosi pravo u pakao gde ti je i mesto!

Kauboј je iskočio iz vagona. Vrata se zalupise. Šejn je čuo kako se vrata zatvaraju poprečnom šipkom.

Smrdljiva vlažna stama. Lice mu je gorelo, rane bolele.

Zatim je lokomotiva pisnula ponovo i voz je polako krenuo.

*

Polumesec i zvezde slali su svoju bledu svetlost na Šejna. On je teško koračao pored koloseka u pravcu severa. Pošto ga je kočničar oslobodio veza, Šejn je sišao s voza na prvoj stanici gde je lokomotiva uzimala vodu i ugalj.

On je mrao natrag u Munrovil ili nikada više ne bi mogao da pogleda sebi u oči u ogledalu.

Vozom je bilo lakše. Svež noćni vazduh bio je prijatan Šejnu. Na jednom potoku se umio i koliko je mogao očistio svoje odelo. Osim toga napio se vode.

Gvezdena volja terala ga je napred.

U ranu zoru, kada je rumenilo u daljini najavljivalo dan koji dolazi, kada je priroda mirovala i sve bilo tiho, ugledao je Šejn sa obronka jednog brega kao kakve utvare kuće Munrovila.

Nije gorelo nijedno svetlo.

Šejn je predahnuo i nastavio dalje mlitavim koracima.

Petlovi su pevali. Jutarnja magla se dizala sa reke kada se Šejn prikrađao kroz sporedne ulice. Njegov cilj bio je salun Majka Bula.

Šejn je stigao tamo do štale za konje, ušao unutra i s mukom se, kao neki stari čovek, popeo na seno.

Tamo se srušio kao klada.

Kada je došao k sebi bilo je toplo pošto je sunce sijalo na krov. Mirisalo je na seno konje i na neki parfem koji u normalnim prilikama ne pripada štali. Šejn je otvorio oči.

Rozi Dan se nagnula iznad njega. Ona je stavila ruku na usta.

— Da li si ti Šejn ili njegov leš?

— Kako izgleda, još sam živ. Kaži to Bulu.

Šejn je čuo da se Bul zauzeo za njega. Sada je sve zavisilo od toga da li je Šejn dobro procenio. Na Zapadu je bilo izvesnih nepisanih zakona. Ranjenog, poštenog protivnika u muškoj borbi nikada ne ostavljaju da leži i crkne kao pas.

— Da li su te napustili svi dobri duhovi kad si odlučio da se vratiš ovde?

— Ne pričaj, dovedi Majka.

Pet minuta kasnije došao je bivši bokser i vlasnik saluna obučen tako da se ne primeti zašto je došao ovamo. On je trljao oči kako bi rasterao san. Rozi Dan, u jahačkom odelu, bila je ponovo tu.

— Nazdravlje ti mušterija, kako je imao običaj da kaže moj poočim — reče Bul. Njegovo lice bilo je obeleženo Šejnovim pesnicama i on je bio pognut i nakrivljen na jednu

stranu. Pravo je čudo da je uopšte mogao da se kreće. — Neka te davo nosi, kućkin sine! Sta ćeš ovde? Ti si me skoro ubio. Trebalo bi da ti zavrnem šiju, ti prokleti nitkove! Sta tražiš ovde?

— Mi smo se borili pošteno, Majk — odgovorio je Šejn. — Ja nisam bandit, a ni Derek Volš. Cela banda s Munroovog ranča me je napala kada nisam mogao da se borim. Ali, ja se nisam predao. Potrebno mi je samo dva, tri dana da povratim snagu. Onda ću tim lupežima vratiti ravnom merom. Drugi put me neće iznenaditi.

— A šta ja tu treba da radim? — upita Majk. — Misliš li ti da ja imam gostionicu ili bolnicu? Zar ti ličim na dadilju ili medicinsku sestru?

— Ja ću negovati Šejna — ponudila se Rozi. — Krajnje je vreme da neko pokaže zube Morganu Munrou i njegovim neotesanim kaubojima. Munro sebe smatra svemogućim. Blek Džon...

Rozi je ućutala. Šejn je shvatio da je to nešto lično o čemu nije htela da govori.

— Njegovi jahači misle da sebi mogu da dozvole sve — nastavila je Rozi. — Mi ćemo smestiti Šejna u sobu u potkrovlju. Tamo će ostati sve dok se ne oporavi i ne bude sposoban za borbu.

Majk je razmišljao.

— Blek Džon me je kasno sinoć tražio — reče on. — Već sam ležao u krevetu, ali on je naredio da me dovedu. Morao sam kod njega. Da, morao sam da se vučem niz stepenice mada me je bolela svaka košćica. Zatim smo razgovarali u zadnjoj sobi. Blek Džon me je podsetio na to da moram uzeti kredit za ovaj salun i to kod banke koja pripada Morganu Munrou. Sadašnji kredit još nisam vratio. Munro me nikada nije požurio. Blek Džon je rekao, ko nije za Munroa taj je protiv njega. I ko se Munrou suprotstavi toga će on uništiti. To je tako jednostavno. Ako te otkriju u mojoj kući, Šejne, ja sam u Munrovilu gotov.

Šejn je seo. Mogao je kriknuti toliko je osećao bolove. Mišići su mu bili kruti, telo izubijano.

— Ako je to tako ja ću radije otići, Majk. Valjda ću negde naći neko skrovište. Da li se bojiš i toga da mi pozajmiš jednog konja?

— Trenutak. Ja nisam rekao da to neću učiniti. Ja sam sam na svetu i nikada mi se nije dogodilo da igram kako mi drugi svira. Momak koji me je pobedio u jednoj poštenoj borbi mora nešto da vredi. Dobro, pristajem.

Šejn je teško silazio niz stepenice. Kako je čuo Rozi. Dan je prošle večeri imala slobodno veče i rano otišla u krevet. Kada je ujutru htela da izjaše iz štale čula je na senu Šejnovo disanje i pogledala.

Šejn je ušao u saluna na zadnja vrata. Majk je stanovao iznad saluna koji je zvao šampionsko gnezdo.

Soba u potkrovlju bila je opremljena kao soba za goste. Majkova soba nalazila se sprat niže.

— Preko dana je ovde prilično toplo — objasnio je Majk.

— Ali ti možeš reći da se otvori krovni prozor i vrata. Ovde osim mene ne dolazi niko drugi.

— I mene — reče Rozi. — Ja ću te masirati, Šejne, onda ćeš se oporaviti brže.

— Završiće on na brdu čizama — proricao je Majk Bul.

— Na čijoj strani je u stvari maršal Holidej? — upita Šejn.

— Ovde postoji samo jedna strana — mumlao je Majk. — Ili pripadaš njoj ili si gotov. Buč Holidej ima u Munrovilu malo problema. On to izgleda jako voli. Dosad se nikada nije suprotstavio interesima „Indijanbou” ranča.

— Zašto juče nije napao?

— Nije bio u gradu. Sleter je došao kod njega i prijavio krađu konja. „Sleter” farma nalazi se na državnoj granici. Zato se Buč Holidej brine i o njoj. On je gonio konjokradicu, jer ako se zločin desi unutar državne granice mora maršal da goni odbeglog zločinca ako postoji izgled na uspeh.

— Da li je kod Slettera stvarno ukraden jedan konj, ili je to bio samo trik da se maršal udalji iz grada?

Majk se osmehnuo.

— Ja pre mislim da je to bio trik — reče on. — Munro nije hteo da kompromituje maršala. O da, mister Munro je fini čovek i uvek misli na to da ne uprlja svoje čiste ruke. On zastupa zakon i ponaša se na odgovarajući način.

— Zakon ne sme da se zloupotrebljava niti iskrivljuje. Njegovo tumačenje i izvršenje mogu da vrše samo legalno ovlašćena lica. Ko zloupotrebljava zakon isto tako je zločinac kao i onaj koji ga krši.

— Nemojte ovde da vodite raspravu — opomenu ih uvek praktična i mudra Rozi. — Majk, donesi toplu vodu. Skini se, Šejne. Ili pak hoćeš da te kupam i masiram preko odela?

IV

— Šta želiš od mene, konja i oružje? — upita Majk Bul Šejna drugog dana njegovog boravka. — Nećeš ništa drugo? Pitanje je bilo ironično.

— Za sada ništa — odgovori Šejn. — Šta je bilo sa mojim stvarima koje sam ostavio u Munrovilu?

— Uzeo ih je maršal na čuvanje.

— Onda ću ja razgovarati s njim. Ali pre toga mi je potreban revolver.

— Dobro. Ja sam razmišljao o tome, Šejne, što si mi ispričao. Sklon sam da ti verujem, da je Derek Volš stvarno bio U. S. maršal, a ne bandit. Da je Morgan Munro veliki čovek ovde u zemlji to već znaš. Njegovog protivnika Galgen Petea i njegove noćne sokolove niko još nije uhvatio. Galgen Pete nije još nikada bio u Munrovilu. Ali, farmeri, nasejbenici i mali rančeri, mnogo trpe od njega. Banditi se ne usuđuju da dođu na „Indijanbou” ranč. Oni se drže samo malih posednika.

Da li je moguće da tu postoji neki sporazum?

— Kako to misliš?

— Galgen Pete ostavlja Munroov ranč na miru, a zato Munro ne dira njega. Kada Galgen Pete i njegova banda napadaju male rančere i nasejjenike onda je Munrou drago, zar ne?

— O čoveče, na to nisam nikad pomislio. Ja ne znam da li se to može verovati za Munroa. Možda je to jedan precutan dogovor. Sve dotle dok Galgenova banda ne krađe Munroovu stoku, sa njegovog ranča neće krenuti potera za banditima.

— To nije pravo — bunio se Šejn. — Onaj ko je jak, njegova je dužnost da pomogne slabima i ugnjetavanim. Munro je u najmanju ruku kriv što dopušta da Galgenova banda pljačka male.

— To on svakako i čini, i to rado. Kada neko napusti farmu ili ranč pošto više ne može da je drži i boji se za svoj život, kupuje Munro zemlju za smešno malu cenu. Tako postaje sve veci. I nijedan šerif ne staje tome na put pošto niko više ne može da se nade za štražu.

Šejn je zbog toga svakako morao da upozna lično Munroa da bi video kakav je njegov utisak.

Ali, najpre je trebalo da ode kod maršala da razjasni kako se on može pozvati.

Šejn je hteo da sačeka dok ne padne mrak. Majk je imao posla u salunu. Šejn je vežbao sa praznim revolverom koji mu je dao Majk. Kretao se da bi olabavio svoje mišiće. Majk je ponovo već bio krenuo na svoj posao.

Svakako da bivšeg boksera Munroovi revolveraši nisu mučili kao Šejna.

Šejn se već ponovo osećao mnogo bolje. Obradovao se što može da napusti sobu na krovu u kojoj se osećao kao u zatvoru.

Stepenice su škripale.

Šejn se munjevito okrenu nazad i kliznu prema vratima iza kojih se sakrio.

Da ga nije Majk Bul odao? Ili se pak neko šunjao iza njega.

Vrata se otvoriše. Njegove strepnje su bile uzaludne. Na vratima se pojavila Rozi Dan.

Ušla je unutra.

Njena zlatna kosa blistala se na suncu. U haljini mu se mnogo više dopala nego u kostimu koji je nosila kao salonska devojka. Rozi je nosila u ruci korpu pokrivenu čaršavom.

Osvrnula se na sve strane. Šejna nema!

A onda se trglu. Uplašila se kada je pogledala iza vrata i primetila Šejna sa revolverom u ruci.

— Šejne!

Šejn je vratio revolver u futrolu. Pogledao ju je veselo i nasmešio se.

— Halo, Rozi. Lepša si mi u haljini nego u kostimu. Lepša si mi nego ikad.

Osmehnula se.

— Evo tvog ručka — kazala je ona. — Uz to i boca kojaka. Ponovo su te masirati.

Sejn razvuče usta u širok osmeh.

— Za danas znam nešto mnogo bolje — kazao je on. Privukao je rozi sebi. — Osim ako imaš nešto sa Majkom i neces da ga prevaram.

Zastao je.

— i ja ne bih u tom slučaju — nastavio je on. — Jer, Majk je postao moj prijatelj.

Ona odmannu glavom.

— Majk ponekad posećuje jednu udovicu i s njom provodi radosne trenutke — objasnila mu je Rozi. — Za njene on nije onaj pravi muškarac niti pak ja priličim uz njega. Ne, ja sam slobodna, Sejne. Veruj mi.

Sejn se zadovoljno smeskao.

— Onda muškarci u Marmon okrugu mora da su slepi kad ne vide takvu lepotu.

Sejn i plava Rozi su se poljubili strasno. Uobičajena vatra gorela je ponovo u Sejnu.

Sejn je zaključao vrata mada nije postojala opasnost da se neko popne gore.

On je milovao Rozi koja je sedela na krevetu. Svukao je haljinu sa njenih ramena. Rozi se naslonila na njega svojim punim, čvrstim grudima i uhvatila kopču pojasa.

— Ti si čovek koga sam čekala — uzdahnula je devojka.

*

Kejzi je stajao pored šanka u salunu. U ovo vreme u salunu je bilo malo gostiju. Salunska devojka je igrala karte sa dva stara smešna čoveka i varala bez stida. Ali starci nisu marili pošto je salunska devojka pokazivala svoje lepe noge i prilikom deljenja karata dozvoljavala im uvek da zavire u ono što se nalazilo ispod dubokog izreza na haljini.

Kejzi je radio kao pratilac za jednu ovdašnju liniju tovara i kočija. Bio je često u gradu.

— Kaži mi Kejzi, vi prevozite često skupocene stvari, takođe i kroz Crne planine?

— Naravno — odgovori Kejzi i otpi gutljaj svoga viskija. — Zašto pitaš? Majk?

— Prevoznu liniju „Džekson i Strajt” su oduvek napadali Galgenovi banditi.

— To je tačno. Pre pet godina bio je poslednji napad. Otad vlada mir. Ja tada još nisam bio ovde. Galgen Peteu i njegovim banditima ne bih preporučio da se nađu ispred cevi moje puške.

— Priča se da je liniju „Džekson i Strajt” već davno kupio Munro.

— 80 procenata teretne linije pripadaju njemu. Zašto te to odjednom interesuje, Majk?

— Eto, samo tako.

— I mene interesuje ponešto. Rozi Dan odjednom provo-

di jako mnogo vremena u tvojim prostorijama, Majk. I ona kupuje mušku odeću i veš.

— Pa šta? Šta se to tebe tiče? Zar sam ja toliko ružan da se ne dopadnem jednoj takvoj devojci kao što je Rozi?

— Ali ona kupuje pantalone i košulje koje tebi uopšte ne odgovaraju. Kako ćeš to objasniti?

Između dva čoveka sevnula je mržnja. Kejzi još nije oprostio Bulu što ga je na dan kada je stigao Šejn poštedito i nije ga ubio. Majku je palo na pamet da su vlasnik prodavnice i Kejzi dobri prijatelji. Uz to, vlasnik robne kuće je bio velika pričalica

— Sigurno će ih poslati svom bratu u Sent Luis — objasnio je Majk.

— Meni uopšte nije poznato da ona tamo ima brata.

— O tome šta ti sve ne znaš, Kejzi, mogle bi se napisati debele knjige. Na šta ciljaš?

— Kažeš da si počeo nešto i da je uspelo. Da možda nisi privleo Rozi da pođe s tobom u krevet?

— Nisam rekao ništa, naime, ja sam džentlmen.

— Tako i izgledaš sa naduvenim licem i tvojim plavim očima. Rozi ima jednu kolibu u gradu. Znaš li ko je tamo povremeno posećuje?

— Ne, do đavola. O privatnom životu onih koji rade kod mene nikada se nisam interesovao. Ko to tamo dolazi? Bik koji sedi?

— Ne, Blek Džon. Rozi pripada njemu. Pa to zna ceo grad.

— Gle ti, gle ti! Uvek nešto novo. Kad si toliko lukav, Kejzi, da li znaš možda, šta je tečnije od vode?

— Rakija.

— Ne. Jedna jako pametna krtica koja zabada svoj nos svuda i brine se o stvarima koje je se uopšte ne tiču. Ostavi me ubuduće tvojih glupih razgovora ili ćeš svoj viski morati da piješ na nekom drugom mestu.

— Ali ti si me prvi pitao.

Majk je otišao nekoliko koraka ustranu i okrenuo mu leđa. Bul stvarno nije ništa čuo o Rozi i Blek Džonu. Naravno da je Majk primetio da Rozi želi Šejna. Uz to je izazvala sumnju svojim kupovinama.

Kao i svuda bilo je takvih ljigavih ljudi koji jednom tako moćnom čoveku kao što je Munro dostavljaju tajno obaveštenja šta se dešava. Majka je svrbeo vrat. Šta će ispasti od svega toga, pitao se on.

Sada je najvažnije bilo, da ostane hladnokrvan.

*

Večernji sumrak je već bio pokrio grad kada je Šejn kroz sporedne ulice koračao prema šerifovoj kancelariji. Preko ramena je imao jedan stari pončo, a na lice je bio natakao veliki šešir Majka Bula.

Revolver je nosio za pojasom.

Šejn još nije bio ni stigao do ureda kada se ispred njega stvorio neki čovek sa sačmaricom ispred sebe.

Šejn je prepoznao kratkonogu figuru čoveka širokih ramena. Maršal Holidej. Maršal je imao šešir na obrijanoj glavi.

— Halo, opet se vidimo.

Prišao je bliže. Cevi sačmarice nisu bile uperene u Šejna. Ipak, maršalu je bilo potrebno samo nekoliko santimetara pa da cev bude uperena tamo gde je to potrebno.

— Kuda cete? — upita on.

— Kod vas.

— To sam već i mislio. Video sam vas iz daljine i prepoznao sam vas. Prema vama su bili grubi.

— A vi niste bili tu da me branite.

— Ne mogu ja istovremeno da budem na više mesta. Vi mi stvarate gomilu problema, Šejne.

— Ja rešavam probleme koji ionako već odavno postoje, maršale. Ali, da li mi moramo o tome da razgovaramo na ulici? Kako bi bilo da odemo u vašu kancelariju?

Maršal je klimnuo glavom i spustio pušku.

— U redu. Ali, čekajte deset minuta pre nego što kucnete na zadnja vrata. Hoću da pošaljem nekud mog starog pomoćnika. Ja mu ne verujem.

— Proći ću kroz prednja vrata. Neću više da se skrivam.

Maršal je razmišljao. On je bio čovek koji o svemu dobro razmisli. Klimnuo je glavom po drugi put.

Deset minuta kasnije kucnuo je Šejn na vrata. Maršal ga je pustio unutra. On je bio zatvorio prozore. U onoj kancelariji u kojoj je Šejn već bio s njim, ponudio mu je ovog puta mesto da sedne. Holidej je seo iza izgrebanog pisaćeg stola. On je uzeo ostatak jedne cigarete iz pepeljare i stavio ga u usta.

— Počnite. Gde ste bili poslednja dva dana?

— U jednom skrovištu izvan grada — lagao je Šejn. Ni je hteo da oda Majka Bula i Rozi. — A sada pitam vas, maršale. Vi čuvate moje stvari. Hoću da mi ih vratite.

— Otkud to znate?

— Imam ja i neke veze.

— Dobro. Konj, oružje i sve ostalo stoje vam na raspolaganju. Ali to nije jedini razlog što ste me potražili, siguran sam u to.

Šejn klimnu glavom.

— Vi znate kako su postupali sa mnom. Uostalom, da li su uhvatili kradljivca konja? Da li je uopšte postojao?

— Bilo je tragova. Nitkova nisam uhvatio. Konj mu je izgleda umakao, jer on se vratio ponovo na „Sleter” farmu. Ja sam uzaludno jahao kroz predeo.

— Šta nameravate da uradite protiv Munroovih revolversa, maršale? Ja sam bio napadnut i mučen. Hteli su da me oteraju iz grada. Da li vi to odobravate?

— Ne.

— To je jasan odgovor. Mi se dakle slažemo u tome da se kod postupka Blek Džona i njegovih kaubojra radi o jednom brutalnom činu?

— Da.

— Šta ćete uraditi?

— Ja sam Blek Džonu i ostalim učesnicima poslao poziv da se pojave pred sudijom u Munrovilu. Mi ovde imamo dva-put mesečno suđenja na koja dolazi sudija iz Šeridana. Za lakše prestupe određujem ja kaznu, novčane kazne i kazne zatvora do mesec dana. Ono što se vama dogodilo nije lakši prekršaj, Šejne.

— I ja tako mislim. Verujete li da će Blek Džon narediti revolverasima da se odazovu pozivu?

— To moramo pričekati. U protivnom on se ne sme pojaviti u Munrovilu. Inače ću ga uhapsiti do sledećeg suđenja.

Maršal Holidej je odgovorio na Sejnov pogled. On je stajao iza toga što je kazao.

— To se Munrou neće dopasti, maršale. A ni mnogim građanima Munroville. To bi imalo loše posledice po vas.

— Ja sam se zapleo, Šejne. Prema tome ne smem biti na ničijoj strani i moram zastupati zakon bez obzira na ugled ličnosti. Tome sam uvek težio. Ja sam samo jedan mali gradski maršal. Imam ženu i dvoje dece i potrebna mi je plata. Ipak, ja posle onoga što se dogodilo pre dva dana ne mogu da radim drukčije. Čak i ako moram da delim sudbinu dva ubijena šerifa.

Zavladala je tišina posle tih reči. Šejn je ustao i pružio maršalu ruku. Holidej ju je prihvatio.

— Vi ste u pravu, maršale. Treba da se držimo jedan drugog.

— Ja se ne držim nikoga, ja izvršavam svoju dužnost. Ako napravite neki prestup ja ću i vas isto tako kao i drugoga izvesti pred sud, Šejne. Šta kao sledeće nameravate da uradite?

— Odlazim ponovo u hotel. Zatim ću jahati malo unakolo osvrnuću se na sve strane. Učinilo mi se da su neke stvari čudne. Gde mogu da nađem naseljenike čiju zemlju Munro još nije uspeo da prigrabi mada je za to zainteresovan?

— Mislim da znam na šta mislite. Ja ne želim da kažem ništa protiv mister Munroa. On kupuje zemlju po povoljnim cenama. To mu ne može niko zabraniti.

— Nije lepo da se koristi nevolja drugih ljudi pošto im se zapreti da će biti uništeni.

— Derek Volš je isto tako pričao. Ako hoćete da nastavite njegov posao naći ćete potrebne dokaze. Onda ću ja lično pisati guverneru i državnom maršalskom uredu i založiću se za promenu prilika u Marmon okrugu. Da je čovek moćan i bogat to nije dovoljno. Pa, pokušajte Šejne na Aul Kriku. Tamo se nalaze naseljenici čiji je vođa jedan tvrdoglavi crvenokosi Irac po imenu O'Hern. Čuje se da ih je Galgenova banda teško oštetila. Ipak, dosad se oni žilavo bore na svojim porodičnim imanjima. Aul Krik i okolna zemlja služe „Indijanbou” ranču kao ispaša za stoku preko zime.

Pokazao je Šejnu na karti gde se nalazi ta zemlja koju Munro nikada nije kupio. Dobio je od maršala svoju „vinčesterku”, revolver i ostale stvari koliko ih je u hotelu preostalo. Revolver više nije bio za upotrebu.

Šejn je izbrojao svoj novac. Bio je tu do poslednjeg centa.

— Vašega konja možete naći u štali za iznajmljivanje, Šejne.

Na vratima se Šejn još jednom okrenuo.

— Kakav je ovo grad, maršale? Zašto svi građani savijaju glave pred Morganom Munroom? Postoji li nada da će se to nekada promeniti?

— Ja ću odgovoriti na vaša pitanja po redu.

Zastao je za trenutak i nastavio.

— Grad i Munroov ranč osnovao je otac Morgana Munroa. Starac je bio despot i njegov jedini sin je sasvim na njega. Stari Munro je oteo ovu zemlju od Indijanaca. Mada je bio jako grub ipak je bio pravedan. Jednom je u poslednjem minutu sa svojim kaubojima spasio grad kada su Sijuksi hteli da ga sravne sa zemljom. Munro je osnovao prvu liniju za poštanske kočije i uradio mnoge druge stvari. Zato je grad dobio ime po njemu. Njegov sin drži sve glavne položaje u Marmon okrugu. Teško je ići protiv njega.

— Ima li decu?

— Jednu kćerku, Trejsi. Ima negde oko 25 godina. Za koga se ona uda taj će nekada biti njegov naslednik.

Šejna je sve više interesovao Morgan Munro.

On se oprostio od maršala, zahvalio mu na svemu što je učinio za njega i izašao iz prostorije.

V

Šejn je prolazio pored saluna kada je čuo da ga neko zove. Ispred saluna primetio je desetak konja.

— Hej, ti tamo, dugonogi nitkove! Da, na tebe mislim. Okreni se kada Munroovi kauboji razgovaraju s tobom.

Šejn je pogledao preko ramena i po navici unaokolo. Njegovom oku nisu promakli ni krovovi i uglovi malih ulica i kapije.

Ispred saluna su stajali jedan krupan, snažan kauboj i jedan mršav srednje visine. Ostali kauboji su stajali u pozadini ili su se kretali po salunu. Ko je bio blizu radoznalo je čekao da vidi kako će se Šejn ponašati prema Munroovim kaubojima.

Šejn se okrenuo polako nazad sa „vinčesterkom” u rukama.

— Šta hoćete od mene?

— Tebi je naređeno da se više nikad ne pojaviš ovde. Kako to da si se usudio da dođeš u Munrovil?

— Razmisli o tome, možda ćeš se setiti. Kažite vašem gazdi da želim da razgovaram s njim.

Oba kauboja nisu prisustvovala kada je Blek Džon sa svojim revolverašima napao Šejna. Šejn se okrenuo i hteo je da ide dalje.

Tada prasnu pucanj. Mršavi kauboj je ispalio metak. Šejn je čuo kako je opasno zрно prozviždalo pored njegove glave. On je okrenuo cev puške naniže i polako se okrenuo.

Tada je pošao prema dvojici kauboja koji su stajali suprotno od njega osvetljeni svetlošću iz saluna. Mršavi kauboj je držao u ruci revolver čija cev se još uvek pušila. Cev je bila ipak spuštena.

— Stani! — viknuo je on kada je Šejn napravio još nekoliko koraka.

Šejn je išao dalje.

— Stani ili pucam!

Šejn je za trenutak zastao. On je držao „vinčesterku” preko na krilu. Iz tog položaja nije bilo moguće da puca brzo.

— Baš sam sada bio kod maršala. On je poslao Blek Džonu i vašim drugim prijateljima poziv za suđenje. Ako budeš pucao na mene, to će biti ubistvo.

Dok je govorio Šejn je koračao dalje. Dva kauboja nisu znali šta da rade. Oni su bili navikli da svako pogne glavu pred njima. Gledali su jedan u drugoga.

Šejn je već bio stigao do njih.

— Nazad!

Mršavi podiže revolver. Tog trenutka pogodio ga je Šejn kundakom. Šejn je udario i levo. Pogodio je i visokog kauboja koji je bio krenuo pesnicama na njega.

Oba kauboja ležala su na zemlji. Stenjali su. Šejn je stajao raširenih nogu iznad njih. Sada je „vinčesterka” bila okrenuta drukčije. Spremna za paljbu.

Pogledao je ljude koji su se nalazili ispred i u salunu. On nije znao tačno ko su sve bili Munroovi jahači. Kod nekih se to videlo.

— Ovo neka vam bude pouka — rekao je on dvojici kauboja koje je oborio. Okrenuo se ostalima: — Hoće li neko da se upusti sa mnom u okršaj?

— Ne! — viknuo je neko iz pozadine. Šejn pogleda preko ramena. Ugledao je maršala Holideja kako trči ovamo. — Ja ovde ne trpim nikakvo upucavanje. Šta se dogodilo?

— Ja nisam hteo da zamećem kavgu — odgovori Šejn. — Išao sam mirno ulicom.

— To treba da mi ispriča neko drugi.

Holidej je pitao one koji nisu učestvovali. Uskoro je dobio tačnu sliku. Snažni kauboj se držao za obraz. Ustao je.

— Da li ćete sada uhapsiti Šejna? — upita on.

— Tebe ću uhapsiti i tvog drugara. Ja ne trpim u Munrovilu pucnjavu pri kojoj mogu da nastradaju nevini ljudi. Onaj koji je pucao platiće sto dolara u državnu kasu. Noć ćete obojica provesti u kavezu.

— To ne može biti ozbiljno, maršale.

— Pomozi svom drugaru da ustane i napred!

Holidej nije hteo da raspravlja sa ostalim kaubojima.

— Ako se lepo vladate biće bolje za vas. Ja ću posle toga razgovarati sa mister Munroom da vam održi lekciju. Vi mislite da vam je sve dozvoljeno. Ali u Munrovilu se još uvek ja brinem za red i mir.

Šejn se iscerio kada je video kako je maršal razoružao kauboje i poterao ih napred sa sačmaricom u ruci.

Kada se pojavio Šejn hotelski službenik je razvukao lice kao da je zagrizao najkiseliji limun. Plačnim glasom objasnio je on Šejnu da je soba na žalost izdata drugom.

— Ja ne verujem u to. A i da jeste izbaciću ga. Ja sam platio za 14 dana.

— Vi možete da dobijete vaš novac natrag, mister.

— Ali ja hoću sobu!

Zaplašen Šejnovim izgledom i pogledom hotelski službenik je popustio. Šejnova soba, naravno, nije bila zauzeta. On ju je pronašao i ubrzo se opirio na krevetu. Nedostajala mu je Rozi Dan. Ali, ne zadugo.

Kratko pred ponoć poleteli su kamenčići prema prozoru koji se nalazio prema dvorištu. Šejn je ustao i zagledao se kroz prozor. Pri tom je pazio da stane tako da ne bude meta nekog strelca. Otvorio je prozor.

Rozi Dan je stajala obasjana mesečinom.

— Pusti me u sobu, Šejne — prošaputala je ona kada je Šejn promolio glavu.

— Trenutak.

Šejn je uzeo petrolejsku lampu i sišao do recepcije. Nije bilo nikoga. Uzeo je ključeve i otvorio zadnja vrata. Rozi mu ulete u naručje. Osetio je pritisak njenih grudi i miris njenog tela.

— Zar si mislio da mi je dovoljna samo jedna noć, Šejne?

— Ne! Ali ti si ponešto i rizikovala. Ja nisam omiljen u Marmon okrugu. Ko se upusti sa mnom dobija čitavu gomilu neprijatelja.

Vatreni poljupci devojke zatvorili su Šejnova usta.

— Baš me briga za to — reče Rozi.

Šejn je odveo Rozi u svoju sobu.

*

Sledećeg jutra Šejn je doneo doručak koji je bio dovoljan za dvoje. Rozi je zatim izašla iz hotela na prednja vrata. Pevušla je. Mali portir je gledao za njom i naočare mu skliznuše niz nos kada je ugledao njihanje zadnjeg dela tela devojke i divne noge.

Šejn se uputio u štalu za iznajmljivanje konja. Otišao je u robnu kuću i zatražio revolver i novu torbu. Pošto nije bilo nijednog ni drugog Šejn se uputio u druge radnje. U gvozdari gde su se prodavale sve moguće stvari on je dobio ono što mu treba.

Ipak, još pre nego što je Šejn stigao do saluna stao mu je na put jedan kauboj.

— Mister Šejne — reče on učtivo — mister Munro bi rado razgovarao sa vama. On vas čeka u salunu i moli vas da dođete. Da li prihvatate njegov poziv?

— Da.

Šejn je odmah krenuo za kaubojem. Mnogi radoznalci su to posmatrali. I ta vest raširila se brzo u gradu.

Šejn je išao sa kaubojem kroz jednu uličicu. On je mogao da pogleda u dvorište saluna. Tamo su stajale u senci kočije za dva konja, sa kožnim krovom sa inicijalima M. M. na

lakiranim vratima. To je svakako bilo vozilo Munroa. Konji su bili ispregnuti i odvedeni u štalu.

Ispred saluna čekali su kauboji i u senci nadstrešnice. Oni su se bili naslonili nemarno na zid ili su sedeli na ogradi i u pletenim korpama. Na okruglom stolu nalazio se bokal sa pivom. Među kaubojima se nalazio mršavi Kejzi. Sejn je suzio očne kapke kada ga je ugledao.

Jasno se setio siluete podmuklog bacača noža koji je pobegao ispred njega. Kejzi je izbegavao njegov pogled.

Kauboj koji se obratio Sejnu pokazao je rukom prema ulazu u salun. Sejn je ušao kroz pokretna vrata. Salun je bio otmeniji nego šampionsko gnezdo. Majka Bula. Ovde su bile tapete i plisane zavese, a u jednom delu saluna nalazile su se stolice presvučene zelenim somotom. Ogdelalo iza sjajnog, blistavog bara bilo je uokvireno zlatnim ramom. Mesingane lampe su sijale.

Nekoliko najuglednijih ljudi sedeli su u salunu ili stajali pored šanka.

Munro je sedeo za jednim okruglim stolom u uglu pored pozornice čija je zavesa sada bila spuštena. Munro je mogao sa svog mesta da vidi sve, a i svi da vide njega. Šejn je odmah znao koga ima ispred sebe mada je Morgana Munroa prvi put video.

Prišao mu je. Munro je bio dežmekast, težak čovek. Na sebi je imao svetlo odelo i kravatu. Oči su mu bile svetle i hladne, njegovo lice bila je stvrdnuta, debela grimasa. Mada je imao preko stotinu kilograma nije delovao nezgrapno ili tromo, već je izgledalo da je kršan i jak.

To je bio čovek pod čijom pesnicom je ceo okrug saginjao glavu. Pokazao je jednu stolicu.

— Sedite.

Njegov glas je zvučao kao da izdaje naređenje. Kada je Šejn seo ponudio ga je cigarom iz srebrnog pribora za pušenje i jedno piće iz boce burbona koja je na etiketi imala Munroove inicijale na etiketi.

— Nešto naročito. Posebno su mi ga poslali iz Nju Orleansa. Naime, jedinog dobrog burbona ima samo u južnim državama.

Šejn je uzeo burbon.

Munroov pogled je prostrelio Šejna. Munro je bio čovek kome se ništa nije moglo zameriti.

Podigao je svoju čašu.

— U vaše zdravlje, Šejne. Ja moram da se izvinim zbog ponašanja moga predvodnika i mojih kauboja prema vama. To je nečuveno. Ja vam nudim naknadu za pretrpljene bolove i svako drugo zadovoljenje koje je moguće. Blek Džon i ostali učesnici su strogo kažnjeni. Tako nešto se neće više nikada dogoditi. Povucite vašu prijavu, Šejne, mi ćemo tu stvar srediti između sebe.

— Radi se o kršenju državnog zakona. Maršal kažnjava po zakonu, bez obzira šta ja učinim.

Munro je odmahnuo rukom.

— Ama šta, gradsko veće će se složiti i maršal će se smi-

riti. Ja ne znam kakav je đavo ušao u moje kauboje. Ja sam in u poslednje vreme dao mnogo slobode. Sada su dobili tačna uputstva kako da se ponasaju. Time morate ipak da budete zadovoljni?

Posto je Sejn ćutao uzeo je Munro svoju torbu za pisma. On je izvadio svežanj novčanica dolara i izbrojao Šejnu svojom debelom rukom deset novčanica od sto dolara.

— Evo. To je dvostruka godišnja zarada kauboja. Sve je bilo jedna obična zabuna. Vi možete da radite za mene.

— Ko je poslao dvojicu revolveraša koji su me čekali na železničkoj stanici kada sam stigao?

— Otkud znam? Ja nisam.

— Postojao je neko ko je znao da ću ja doći. I ko je mogao da plati premiju za to?

— Vi imate mnoge neprijatelje, Šejne. Razmislite o tome ko sve dolazi u obzir.

— To je tačno. Ali, niko od tih ljudi nije mogao znati da putujem u Munrovil i kada ću stići.

— Do đavola! — zagrmio je Munro. — Sumnjate li na mene?

— Da.

Novčanice dolara stajale su poredane ispred Šejna nedirnutе. Sejn je uzeo jednu od njih i okrenuo je. Posmatrao ju je pažljivo sa obe strane, a zatim je okrenuo prema svetlosti da bi video vođeni znak. Zatim je klimnuo glavom, vratio novčanicu i izvukao svoj revolver.

— Šta to treba da znači? — upita Munro zbunjeno.

Sejn se iscerio bez ikakve ljubaznosti. Gurnuo je revolverom novčanice sa stola tako da su one pale na pod. Svi u salunu su ih posmatrali. Više Munroovih kauboja je ušlo unutra. Neki su seli, a neki stajali na pristojnom rastojanju od svog gazde.

— Moj revolver se ne može kupiti — reče Sejn i stavi revolver na sto, na dohvat ruke. — Ja uopšte nisam revolveraš koji se može pridobiti.

— Za koga vi radite? Ko vas je poslao ovamo?

Sedma brigada je bila tajna organizacija koja se bori za pravo i zakon. Nijedan njen agent ne sme da se pozove na nju.

— Hoću da utvrdim šta se dogodilo sa Derekom Volšom. On je bio moj prijatelj.

— Ja verujem da vi možete naći Dereka Volša — odvrati Munro s mržnjom u očima. — Ali, ne više na ovom svestu. Volš je radio sa Galgenovom bandom. On je zloupotrebio svoju maršalsku zvezdu, ako je uopšte bio U. S. maršal. Ne znam ko ga je ubio, ali sigurno je mrtav.

— A tri šerifa? Dva su ubijena, jedan je ostao bogalj. Da li su i oni radili zajedno sa Galgenovom bandom i zloupotrebili svoj položaj?

— Da li sam ja čuvar šerifa Marmon okruga? Vi dakle odbijate moju ponudu. Šejne?

— Meni je stalo do istine i pravde.

— Neka to napišu na vašem nadgrobnom kamenu.

— Da li je to pretnja?

— Ja ne prećim nikada, ja samo opominjem. Odnosi u Marmion okrugu su dobri onakvi kakvi jesu. Vi ste uneli nemir, Šejne, kao što je Derek Vois pre tebe učinio. Ovde će ponovo doći novi šerif. Ali, vi nama niste potrebni. Vi samo smetate.

Dva čoveka pogledaše jedan u drugoga. Oni su bili neprijatelji i znali su to. Šejn je ustao i stavio revolver u futrolu.

— Ja vas sada pitam nešto misleći na vašu čast i savest, Munro. Da li ste vi ubili Dereka Voisa i dva šerifa, a trećeg osakatali? Odgovorite na ovde pred svedocima. Čutanje moram shvatiti kao strah od odgovora.

Munro se iscerio na ovaj neočekivani šahovski potez Šejna i on je ustao i pokazalo se da po veličini tela jedva zaostaje za Šejnom.

— Časti mi i savesti, to nisam bio ja — reče on glasno, tako da je svako u salunu mogao da čuje. — A ako me sada nazovete lažovom, Šejne, nećete izneti živu glavu oдавде.

On nije blefirao. Videlo se da Munro ne nosi oružje, ali verovatno ima džepni revolver ispod jakne ili u rukavu. Šejn je znao da će Munro potegnuti revolver ako ga on optuži za laž, a znao je takođe da će u tom slučaju morati da ubije Munroa a posle toga i sam biti ubijen od strane njegovih kauboja.

Munro je bio surov i imao je dosta hrabrosti da rizikuje svoj život. Šejn je hladnokrvno gledao u njega.

— Istinu još ne znam. Ali ću je otkriti, mister Munro, i onda ću vam reći da li ste lažov ili niste.

Munro nije napravio nikakvu grimasu. Stajao je mirno kada se Šejn okrenuo, uzeo svoj šešir sa čiviluka i napustio salun.

— Treba li da ga naučimo pameti, mister Munro? — upitao je jedan kauboj revnosno.

Iza Šejna se zatvoriše salunska vrata.

— Jezik za zube! — ciknu Munro ljutito prema kauboju.

— Budite svi mirni.

Munro je izašao napolje teškim korakom. U prolazu je stavio na glavu svoj svetli šešir sa širokim obodom. Hiljadu dolara je jednostavno ostavio na podu. Jedan od njegovih kauboja ih je pokupio i nosio ih iza Munroa.

Sa licem crvenim od besa stavio ih je Munro u torbu. Konji su već bili upregnuti u njegovu kočiju. Munro se popeo u kola i poterao dva belca.

Na ulici je Munro za trenutak zastao. Njegov pogled je prolazio preko ljudi ispred saluna, zaustavio se na Kejziju i Munro je načinio jedan kratak, gazdinski pokret bičem. To je trajalo samo trenutak.

Veliki rančer poterao je konje.

U oblaku prašine, bezobzirno terajući konje jurio Munro iz grada. Kada je prošao pored Šejna nije ga udostojio nijednog pogleda. Šejn je video velikog rančera kako nestaje u oblaku prašine.

On nije znao da je Munro posle napuštanja grada skrenuo prema Kihoulu i vozio u prirodu. Tamo je čekao iza jednog uzvišenja.

Kejzi je uskoro posle velikog rančera izjahao iz Munrovillea i već posle sat vremena vratio se ponovo natrag.

VI

Kada je Šejn ušao u Majkov salun nije poklonio Majku nikakvu posebnu pažnju. Rozi još nije bila tu.

Posle nekoliko trenutaka Šejn je kao prividno uzgred razgovarao sa Majkom Bulom.

— Već danas napustam grad. Hoću da razgledam Munroovu oblast, a posle toga jašem u Crne planine da potražim Galgenovu bandu. Kasnije ću potražiti naseljenike na Aul Kriku, da ih pitam neke stvari.

— Onda si mnogo toga zamislio da uradiš, Šejne.

— Niko ne sme da sazna da si me ti krio, Majk. Pokušaj da stvoriš jedan front protiv Morgana Munroa u gradu. Stanovnici Munrovillea ne mogu večno da se klanjaju pred njim. Munroov otac je mnogo učinio za ovu oblast i ljude. On je zato i bio slavljén. Ali sada je nastalo novo vreme Morgan Munro se razvio u jednom drugom pravcu nego njegov otac koji je i pored svoje grubosti bio pravedan. Njegov sin je tiranin, i, bojim se, zločinac.

Majk je brisao čaše. On je video Kejzija kako ulazi i seda za jedan sto. Mada se Kejzi ponašao kao i ranije, Majk nikako nije mogao da se oslobodi sumnje da taj čovek napreze uši da bi čuo šta njih dvojica razgovaraju.

Ružna devojka je poslužila mršavog čoveka sa kratkom puškom.

— Da se mi tu ne varamo — reče Majk Šejnu. — Ljudi u ovom gradu su kao miševi. U Munrou vide debelog, opasnog mačka. Tu ti ne možeš mnogo očekivati.

— Ali maršal Holidej neće dozvoliti da ga Munro strpa u džep.

— Možda ćemo uskoro imati novog maršala. Major i gradsko veće igraju kako im Munro svira. Kad on samo glasno kihne, oni se već trgnu. Ti si prepušten samom sebi, Šejne.

— To nije tačno, Majk. Ti i Rozi ste mi pomogli.

— Da, ali ja sam jedna luda glava koja sebi stavlja u kafu so umesto šećera samo da bi se razlikovala od drugih. Ja sam za vreme dok sam se borio dobio mnogo udaraca u glavu. Valjda je to razlog zašto te podržavam.

Majk nije hteo da sluša pohvale.

— Munro u svakom slučaju nema prijatelje samo u gradu — rekao je Šejn.

— On uopšte nema prijatelje — brundao je Majk. — Njega mrze i boje ga se. Pazi dobro, Šejne. Bila bi šteta ako ti isto tako nestaneš bez traga kao Džek Volš. Ali, ja se bojim da će se to dogoditi, ili ćete doneti natrag u grad kao leš.

— Do viđenja, stari pesimisto. I hvala na svemu.

Šejn je bacio jedan novčić za pivo na šank. Novčić se zavrteo i zvecnuo. Ispred saluna se Šejnu ponovo obratio jedan Munroov kauboj. Ovoga puta neki drugi.

— Imam da vam prenesem jednu poruku od mister Munroa, Šejne.

— Da čujem.

— Mister Munro vam strogo zabranjuje da se krećete po njegovoj zemlji ili da kroz nju jašete. Ako radite suprotno ovome na vas će se pucati odmah, bez upozorenja. Mister Munro se poziva na svoja zakonska prava. On neće da trpi nepoželjna lica na svojoj zemlji. To što se odnosi na vas saopšteno je i maršalu.

— Čuo sam vas, kauboju. Imaš sreću što si odabrao pravi način da mi to saopštiš.

— Tako je rekao mister Munro. Ja bih možda drukčije rekao.

— Kako?

Šejn je video dva druga kauboja koji su stajali na drugoj strani ulice. Jedan je pušio cigaretu. Pogledali su ovamo.

— Da je skitnicama i lutalicama zabranjen pristup.

Tek što je kauboj to izgovorio, Šejn ga je zgrabio i bacio ga u korito za napajanje konja tako da je voda pljusnula na sve strane.

Jahači na suprotnoj strani su se trgli. Pušaču je ispala cigareta iz usta. Oba čoveka su zauzeli stav za borbu. Ipak su oklevali da izvuku revolvere, jer nisu imali jasna uputstva.

Dok su se oni kolebali izvadio je Šejn svoj revolver i oni nisu mogli ništa da preduzmu.

— Ja ću jahati gde ja hoću — reče Šejn. — Poručite mister Munrou da ne može da mi zabrani ništa. Jeste li me razumeli?

— Da.

— Onda ponovite.

Kauboji se zgledaše.

— Mi ćemo mister Munrou saopštiti, da vi njegovu zabranu smatrate glupom i da vam ni na kraj pameti nije palo da je se pridržavate.

— Može — reče Šejn i gurnu šesir revolverom sa čela. — Ja njemu ne pišem nikakve propise i neću isto tako nikakve ni primiti. U ovoj zemlji je običaj da se poštenim ljudima omoguću prolaz kada je imanje veliko. Osim ako ima nešto da se sakrije.

Događaj je imao svedoke. Ljudi iz Munrovila i farmeri koji su bili došli u grad u kupovinu videli su sve.

Oni su ostali da stoje da ne propuste da vide sve.

Šejn je govorio glasnije.

— Munro može da ugnjetava druge sve dok oni dozvoljavaju da ih ugnjetava. Čovek koji se ne bori za svoja prava, ne zaslužuje ni ona koja ima.

— Mi imamo jaku posadu — ciknu kauboj koji se nalazio u koritu za vodu. — To ćeš morati da ispaštaš i skupo

ćeš ovo platiti! Ti ćeš takode pasti na trbuh, ali tako da nikada više nećeš ustati.

— To ćemo još videti koliko je jaka vaša posada.

— Morgan Munro može da računa na 60 jahača.

— U ovom gradu ima više stotina muškaraca. I mnogo njih u okrugu. Ako su muškarci neće oni uvek da sagnu glavu. Vas dvojica tamo preko, otkopčajte pojaseve i bacite ih na put. Tu će ostati dok ja ne odem.

Dva kauboja su poslušala. Pri tom su škrgutali zubima. Šejn je gurnuo revolver i koraćao uspravno.

Kauboj je ustao iz pojilišta za konje. Mutna voda tekla je iz njegovih čizama i odelu. Psovao je strašno.

Majk i Kejzi su posmatrali događaje sa salunskih vrata. Kejzi se uputio šanku iza Majka. Gosti saluna su raspravljali o onome što se dogodilo. Šejnov nastup im se dopao, ali je bilo opšte mišljenje da će Šejn uskoro biti mrtav čovek.

— Njega davo već čeka — rekao je jedan stari čovek.

Kada Majk više nije imao tako mnogo da toči piva, oglasio se Kejzi.

— Otkud to da ti se taj Šejn odjednom toliko dopada, Majk? Na dan njegovog dolaska hteo si da ga srauniš sa zemljom. Zašto si promenio svoje mišljenje?

— Bio sam naseo na glasine koje ste širili ti i ostali, Kejzi. Da je Derek Volš bio lupež i da će doći neki ozloglašeni, zao revolveraš, bitanga, da ga osveti. Stvoreno je raspoloženje protiv Šejna. Onda sam ja rekao njemu da sam siguran da mogu da ga prepolovim. Posle toga su me huškali. Hteo sam da dokažem da još ne pripadam starom gvožđu i da mogu da izvedem taj tvrdi udarac.

— Zatim sam se borio sa Šejnom — nastavio je Majk. — Borio se pošteno. Kod jedne borbe muškaraca može se mnogo saznati o protivniku. Kejzi. Ali to je nešto što ti verovatno nikada nećeš shvatiti. A tada je Blek Džon sa svojim kaubojima napao Šejna. Tada sam konačno promenio svoje mišljenje. To je svinjarija. Sa jednom celom posadom srediti jednog hrabrog čoveka iscrpljenog borbom. Tako nešto rade samo kukavice i bitange.

Glasno i izazivački odjeknule su te reči kroz salun. Kejzi je pogledao unaokolo. On je očekivao da će mu ljudi u salunu protivrečiti, jer su oni svi na izvestan način zavisili od Morgana Munroa. Ali, zavladala je tišina. Bio je to nem protest i odobravanje onoga što je rekao Majk.

— Vi proklete budale! — viknuo je Kejzi tada. — Munro je u pravu. I on je silan, kralj i gospodar. Vi verujete da će ovde u gradu biti više muškaraca nego što on ima ako dođe do toga da se treba boriti? Dozvolite mi da vam kažem nešto. Munroova posada mu je verna i sluša ga. To je jedna uvežbana jedinica spremna za borbu. Kada on dojaše posakrivaće se polovina od vas ili će pobeći odavde. Od onih koji ostanu polovini će srce sići u pete. Ostali će se posvađati kako se treba boriti i time je poraz neminovan. Ne, ovde neće biti suprotne stranke, za to ste suviše velike kukavice i nejedinstveni ste.

Ljudi su još uvek ćutali. Ipak, svako je znao da je u Kejzijevim rečima bilo dosta istine. Sa farmerima, naseljima i malim rančerima je bilo skoro isto tako.

— Vi ste budale — ponovio je Kejzi i uhvatio čašu sa viskijem. — A ti, Majk Bule, ti si najveća budala.

Svojom snažnom boksterskom rukom udario je Majk Bul Kejziju u ruku sa čašom, tako da mu je tečnost poprskala lice.

— Gubi se odmah, Kejzi, i nemoj ovamo više nikada dolaziti. Ili ćeš izaći kroz vrata ili kroz prozor.

— Dobro. Tvoju pacovsku rupu i onako ne želim da dođem. Ali ja znam, što znam. Imam oči u glavi i umem da mislim.

— Koliko treba da platim?

— Ništa. Tvoj novac ne želim. Smrdeće mi salun od njega.

Kejzi je bacio jedan dolar na sto. Krenuo je. Na vratima je zastao i zapretio pesnicom. Lice mu je bilo iskrivljeno. Majk je uzeo Kejzijeve dolare prstima i spustio ga u pepeljaru. Pri tom je gledao stalno u Kejziju.

Kejzi se okrenuo na petama i nestao.

Kao neka ogromna lopta spuštalo se sunce na zapadu dok je Šejn jahao u pravcu Kihoula. Snažni mrkov ispod Šejna je svojski zapeo. Šejn se radovao što je pobegao iz grada gde se posle nekoliko dana provedenih u njemu osećao sputanim.

Njegov pogled lutao je kroz zelenu plodnu zemlju. Svež vetar duvao je sa zapada i nosio oblake koji su pod zracima sunca koje je zalazilo ličilo na plamen. Šejn je jahao putem. Kao i uvek osmatrao je okolinu.

Senke sumraka pružale su se preko zemlje. Šejn je imao nameru da jaše još izvesno vreme.

Došao je do neke raskrsnice. Na ovom putu bio je postavljen putokaz. Na njemu je stajalo: „Indijanbou” ranč — Moragn Munro — 10 milja.”

Šejn je komotno kaskao. Uskoro je naišao na luk kapije, ipak bez vrata ili plota. Levo i desno na stubovima kapije nalazile su se lobanje sa rogovima dva ogromna bika.

Na čeonj strani luka kapije stajalo je ispisano:

OVO JE ZEMLJA MORGANA MUNROA. AKO TE NIJE POZVAO OSTANI DALEKO OD NJE.

Stil je odgovarao Munrou. Šejn je morao dobro da napregne oči da bi u sumraku pročitao šta tamo piše.

Tek sada je projahao kroz kapiju, naravno ne prema ranču već je krenuo u predeo. Goveda su se čula oko njega.

Šejn je smestio svoj kamp pored jednog potoka. Založio je malu vatru i stavio pored nje svoj pokrivač za spavanje. Čizme je stavio pored pokrivača, a sedlo gore.

Šejn je namestio pokrivač tako da izgleda da neko ispod njega leži. Svoga konja je nahranio i vezao ga u blizini.

Povukao se u žbunje i čekao. Ako je dobro procenio Mun-

roov obaveštajni sistem sada se na „Indijanbou” ranču već zna da je on napustio Munrovil i u kom pravcu je odjahao.

Bila je ponoć. Na mestu gde je gorela vatra ostao je još samo žar koji je u mraku ličio na neko crveno oko.

Šejn je slušao glasove noćnih ptica i životinja. Povetarac je šuštao iznad visoke trave i nosio lišće.

Šejn je razmišljao da li u žbunju da napravi sebi ležaj od grana kada je čuo topot kopita dva konja. Naslonio je uvo na zemlju. Čuo je da se jahači približavaju i raspoznao pravac.

Zatim je ugledao njihove likove nalik na senke u jednoj krivini između dva brega na prilično oskudnoj mesečini i sjaju zvezda.

Jedan jahač se zaustavio. Drugi je nastavio da kaska. Njegov konj je bio crn kao gavran, a jahač koščat i visok.

Šejn je ljutito primetio da to mora biti Blek Džon. U to se uverio kada se predvodnik zaustavio na izvesnom rastojanju ispred sagorele vatre.

Šejn je već imao svoju „vinčesterku” u rukama. Nategao je orož i držao ruku preko njega da se ne bi čuo zvuk.

Ali, Blek Džon je imao uši kao ris.

— Hej, Šejne, ti već vrebaš, zar ne? — uzviknuo je on. — Upravo sam hteo da izađem da me primetiš. Bojao si se da želimo da te ubijemo na spavanju, zar ne?

Šejn je namestio ruku na usta tako da izgleda da glas dolazi sa nekog drugog mesta kada je odgovorio.

— Kod takvih lupeža kao što ste vi to se mora očekivati. Gde si ostavio posadu, Blek Džone? Nisi valjda došao sam?

— Jedan mladić je uz mene kao svedok. On neće napasti. Ja sam Blek Džon Flanahan, i nemam potrebe da ubijem nekog čoveka na spavanju. Morgan Munro me je izgrdio zbog tebe, Šejne. On misli da smo morali na drugi način da te pošaljemo na onaj svet. Pa, evo prilike da ja to uradim.

Blek Džon je sjahao. Pokazao je prazne ruke.

— Ja ću sada doći do tvoje vatre i zahtevam da izađeš iz skrovišta! To ćemo podneti. A ako pobegneš, ubiću te posle toga kao pobesnelog kojota ili ću krenuti u poteru za tobom.

Šejn se osvrnuo unaokolo. Blek Džon je izgleda govorio istinu. Tu se nalazio još samo jedan jahač.

Šejn je izašao iz svog zaklona.

On je ostavio „vinčesterku” pored svoga pokrivača i stao na drugu stranu sagorele vatre prekoputa predvodnika.

— Negde se čula neka sova — reče Blek Džon. — Kod sledećeg krika vučemo. Jasno?

— Da.

Izgledalo je kao da se vreme odužilo u beskraj. Dok su pre toga krici ptica odjekivali često, sada se nije javljao nijedan pernati lovac kao da su se ptice dogovorile.

Prošlo je pet minuta.

Bila je to jedna topla, sparna noć. Šejn se znojio. Morao je da bude koncentrisan i spreman. I najmanji trenutak pri upucavanju odlučuje o životu i smrti.

Tada se začu prodoran krik nekog noćnog sokola.

Oba čoveka su se pokrenuli odmah tako brzo, da to oko nije moglo da prati. Dva pucnja prasnula su kao jedan. Crveni vatreni jezici suknuli su iz cevi revolvera.

Šejn se snažno trgao kada je kugla Blek Džona prešla preko njegove leve strane. Uhvatio se za ranu. Njegov revolver je skrenuo sa linije gađanja.

Pomislio je da je to kraj i očekivao prasak drugog pucnja iz revolvera Blek Džona koji će ga poslati na daleki dugi put bez povratka.

Međutim, desilo se nešto sasvim drugo.

Blek Džon stajao je kao isklesani kip tu prekoputa od njega i nije se nimalo pomerio.

A onda je pao kao klada i pružio se koliko je dug preko žara ognjišta.

Šejn ga je povukao brzo ustranu. Kada je pogledao predvodnika video je krv na njegovoj glavi. Na mesečini i uz sjaj zvezda krv je izgledala crna.

Šejn je verovao da je ubio predvodnika.

Pratilac Blek Džona dokaskao je bliže. On nije imao oružje u rukama. Šejn je video da se zaista radi o mladiću.

Šejn je automatski opipao puls predvodnika i uverio se da on ravnomerno radi.

Zatim je Šejn bolje zagledao ranu. Bio je to pogodak koji ga je okrznuo. Kugla je stigla do kosti i potresla mozak Blek Džona. Ona bi mogla biti smrtonosna.

Šejn se obrati mladiću.

— Tvoj predvodnik je teško ranjen — objasni mu on.
— Hajde, pomози mi.

On je doneo svoje sedlo i bocu sa vodom. Zatim je op-
rao ranu Blek Džona i previo je.

Pomoćnik na ranču mu je pomogao.

— Odjaši na „Indijanbou” — reče Šejn njemu. — Blek Džon se mora prebaciti oprezno na kola sa slamom, inače mu nema spasa. Ja ću ostati kod njega dok kola ne stignu. Jesi li razumeo?

Mladić ga pogleda.

— Zašto to radiš? — upita on.

Šejn odmahnu rukom.

— Zato što je bespomoćan i potrebna mu je pomoć — odgovori Šejn. — Postoji nepisani zakon Zapada da takvom čoveku treba pružiti pomoć bez obzira da li je on tvoj neprijatelj.

Mladić se vinuo u sedlo. Dugo je gledao zamišljeno u Šejna.

— Ja tebe ne razumem — rekao je. — Da je Blek Džon tebe tako pogodio kao ti njega, nijednog trenutka ne bi oklevao da ti zada zadnji udarac koji bi te odveo na brdo čizama. Na ranču su ispričali da si ti bandit i hvalisavi revolveraš koji želi beskrupulozno da se osveti za svoga druga. Ali ja sada više ne mogu da verujem u to. Te laži neko širi.

Šejn se osmegnu.

Mladić okrenu svoga konja i ošinu ga bičem da bi stigao do ranča što je moguće brže.

Vranca Blek Džona je ostavio tu.

Sejn se sada pobrinuo o svojoj rani.

Zatim je oživeo vatru i skuvao kafu. Na san se ove noći nije moglo ni pomisliti.

Morgan Munro je od besa pregrizao svoju cigaru kada je čuo lošu vest da je njegov predvodnik bio pobeđen u duelu sa Šejnom.

— Podite odmah u lov na Šejna! — naredio je on dvojici kauboja koji su mu to saopštili. — Ja hoću Šejnovu glavu. Za to plaćam pet hiljada dolara.

— Da, ser.

Kauboji su požurili da izađu napolje.

Munro je čuo galamu napolju, a zatim topot konjskih kopita jedne jake grupe.

Veliki rančer u slivenom ogrtaču išao je tamo-amò kroz salu. Pušio je novu cigaru.

Iznenada je čuo lake korake na stepenicama.

Nabrao je čelo i pogledao gore.

Trejsi, njegova kći, silazila je niz stepenice. Na sebi je imala samo skoro providnu spavačicu koja je naglašavala njene bujne obline.

Trejsi je imala dugu kestenjastu kosu i izazivački lepu figuru. Njena usta u obliku srca kao da su stalno tražila poljubac.

— Zar ne možeš da prebaciš nešto preko sebe, do đavola? — rekao je on.

Devojka se osmehnula.

— Toplo mi je, tata. Šta se dogodilo? — upita ona.

Munro se namrštio.

— Ma, pusti — uzdahnua on. — Neki lupež je ušao na našu zemlju i upucaò Blek Džona.

Trejsi se kikotala.

— Je li to istina? — upita ona i pride bliže svome ocu. — To mora da je taj Šejn. Niko drugi nije u stanju da to uradi. Da li je borba bila poštena?

— Otkud ti znaš za Šejna? Jesi li krišom slušala?

— Ja nisam gluva, tata. Ljudi na ranču govore samo o Šejnu. Kažu da ti je pokazao zube. I, boje ga se.

— Ja ću ih poslati njemu. Jednog za drugim. Budi sigurna u to. Taj nitkovje već isto kao i mrtav.

Munro je teško seo u veliku kožnu fotelju. Gledao je ispred sebe zadubljen u misli.

Trejsi ga je posmatrala.

— Zašto si tako natmuren, tata? — upita ona. — Zar se bojiš tog momka? Ili nečeg drugog?

— Ja se nikada ne bojim, do đavola! — frknu Munro. — Gledaj da se ponovo vratiš u krevet.

Ona se osmehnula.

— U njemu je dosadno biti sam. Ti deliš svoj krevet sa Angelom. Ali meni ne možeš da zavidiš na nekom muškarcu. Trejsi je napučila usta.

Munro je udario pesnicom po hrastovom stolu. Izdahnuo je vazduh i pogledao kćerku.

— Već sam ti predstavio nekoliko kandidata za mladoženju. A tebi nijedan nije bio dobar.

— Ti ljudi su se dopali tebi, tata, ali meni nisu. Dvojicu ili trojicu je zaplašio Blek Džon koji se muva oko mene. Da li je teško ranjen?

— Ja to još ne znam. Šta imaš da zameriš Blek Džonu?

— Kad vidim to njegovo rošavo lice i njegove oči ubice ja se naježim. Već kad pomislim da bi me mogao uhvatiti tim njegovim rukama sa crnim rukavicama smuča mi se sve. Radije bih umrla.

To je Trejsi izgovorila žučno.

— Glupa gusko! Jedan džinovski ranč kao što je „Indijanbou” ne možeš voditi sa nekim neiskusnim kicošem. Tebi, tvom mužu i tvojoj deci pripadaće sve kada mene ne bude više. A ja se ne podmlađujem. Blek Džon je skoro dvadeset godina mlađi od mene. On poznaje ranč i zna šta treba da se radi. Na njega uvek mogu da se oslonim ako postane moj zet. Rukavice će skinuti kada krene s tobom u krevet.

— Tvoja ironija je pogodila pogrešno mesto. Blek Džon i ja nikada nećemo biti bračni par. Protiv Šejna je izgubio tvoj toliko hvaljeni predvodnik. Ponekad se pitam šta se u stvari dešava u ovom našem okrugu. Može se pomisliti čak i to da imaš u rukama i Galgenovu bandu. Postaješ sve veći i moćniji. Čak i banditi rade za tebe.

— Ja sam suviše jak da bi se usudili da krenu na mene. To je sve. Tvoje reči mi se ne dopadaju. Nemoj se brinuti o muškim stvarima. Uskoro će mi biti dosta tvoje zle volje i priča o braku.

Munro je gledao u hladan kamin.

— Blek Džon je sada dobro — reče on. — Ne može se uvek pobeđivati. Niko to ne može. Nešto ću ti reći, Trejsi. Ako se ti na vreme ne odlučiš za nekog drugog čoveka koji je sposoban da i dalje vodi „Indijanbou” onako kako ga ja vodim udaćeš se za Blek Džona i gotovo.

— Za Blek Džona se nikada neću udati! — odlučno je rekla devojka.

Munro je ustao, sa dva koraka bio je pored Trejsi i uhvatio je čvrsto za gornji deo ruku.

— To ćemo videti. Ja mogu da te nateram i ja ću to i uraditi. Nemoj se usuditi da legneš u seno s nekim nitkovom. Jer, taj će zažaliti što se rodio, a tvoj život više neće biti ve-seo.

— A ko ti kaže da ja to dosad nikad nisam uradila?

Munro je ošamario svoju kćerku.

— Ti, bludnice! Ne daj se uhvatiti. Ti si moja kćerka, naslednica „Indijanbou” ranča i tako ima i da se ponašaš!

— Tako kao ti, zar ne? Ili kao Blek Džon koji ima lju-

bavnice na tri mesta. Jedna od njih je Rozi Dan iz Munroville. Čula sam ogovaranja da je bacila oko na Sejna i da Blek Džon samo zbog toga želi da ubije Sejna. Je li to bio razlog čuđenja između njih dvojice?

— Da. Jedan drugom nisu dugovali ništa. Ostavi ti ta ogovaranja. Učini onako kako ti ja kažem!

Trejsi je posla uz stepeniste. Na trećoj stepenici je stala.

— Ja ovde živim kao zatvorenik. Baš me briga i za tebe i za „Indijanbou” ranč! — osamario ju je. Ona je bila ljuta. — Ti si moju majku oterao u grob svojom netrpeljivošću, a do mene ti u stvari uopšte nije stalo. Nadam se da će Blek Džon biti donesen na ranč kao leš. Tog Sejna ću odmah uzeti jer to je čovek koji se ne klanja pred tobom. Mrzum te!

Munro se ravnodušno okrenuo na drugu stranu.

— Ti ne znaš šta govoriš. Idi u svoju sobu i stavi oblog na obraz. Zao mi je što sam te tako jako udario. Laku noć.

On nije reagovao na strele koje je Trejsi bacala na njega iz svojih lepih očiju. Trejsi se popela uz stepenice, ušla u svoju sobu, bacila se na krevet i počela da jeca.

VII

Šejn je bio osedlao svoga konja. Rzanje mrkova ga je opomenulo da postoji neka opasnost.

Šejn je naslonio uho na zemlju. Raspoznao je topot kopita nekoliko jahača koji su se u divljem galopu približavali. To je moglo imati samo jedan razlog: hteli su da ga srede. Morgan Munro jedunuo u rog da počne lov na Šejna.

Šejn se vinuo u sedlo. Osetio je bol s leve strane. Odvezao je uzde mrkova od žbuna. Blek Džon je ležao pored ognjišta još uvek u nesvesti. Njegov vranac stajao je udaljen nekoliko koraka od njega i grickao travu.

Šejn je pogledao nazad. Odjednom su se kao roj pojavili jahači između talasastog zemljišta. U širokoj lepezi galopirali su Munroovi kauboji.

Šejn je poterao svoga konja.

Krici su se čuli. Već prasnuse i prvi pucnji. U punom galopu pucali su kauboji karabinima i revolverima. Vatra iz ovi sevala je u noći koja je polako nestajala.

Šejn je čuo kako su dve kugle prozviždale pored njega pre nego što mu jedno udubljenje nije pružilo zaklon.

Uprkos bolovima. Šejn je jahao kao đavo i trudio se da umakne gonionicima. Munroovi kauboji, njih tridesetak, jurili su za Šejnom. Jahali su svi prvoklasne konje. Oni su poznavali predeo i koristili su sve trikove da uhvate Šejna.

Šejn je jurio prema Kihoulu. Noć je već uzmicala pred dolaskom novog dana. Sunce je slalo svoja vatrena koplja preko horizonta. Jutarnje rumenilo je obojilo nebo.

Da li će ovo biti poslednji put da Šejn vidi izlazak sunca?

Češće su pucali na njega. Ponekad su Munroovi kauboji pokušavali da okruže Šejna ili da mu preseku put. Pucali su iz karabina i pušaka kadgod im se ukazala prilika da pogode Šejna.

Ipak, Šejn nije bio pogođen. Ali, polako je gubio hrabrost. Uvek kada bi pomislio da je uspeo da poveća rastojanje između njih pojavljivali su se iza žbunja ili iza nekog brda mnogo bliži gonioci.

Šejn je dospao do obale jezera gde su pasla mnoga goveda. On se nalazio severno od ranča. Kod goveda bila su kao za pakost baš tri kauboja. Oni su se odmah uključili u lov na jahača i poterali konje u susret Šejnu.

Šejn je zaustavio svoga oznojenog mrkova kome je pena izbijala iz usta i u velikim pahuljicama letela na noge jahača. Progonjen, osvrnuo se Šejn na sve strane. Sa svih strana dolazili su gonioci koji su se dovikivanjem i pucnjima sporazumevali. Šejn je bio sateran u tesnac a nije bilo mesta gde bi našao zaklon i držao gonioce na odstojanju. Ipak, mora da je postojao neki izlaz.

Na izvesnom rastojanju od obale jezera koja je bila obrasla trskom ugledao je on neko ostrvo. Ako stigne do njega mogao je da drži na rastojanju gonioce vatrom iz oružja. Ali, između njega i obale jezera nalazili su se trojica kauboja koji su se tek sada pridružili lovu.

Šejn je potapšao mrkova po ramenu. Time je naglasio da mu je ostrvo jedina mogućnost. Morao je da požuri da ga se domogne.

Munroovi kauboji su već pobednički klicali jer su mislili da su priklještili Šejna.

Tada je on pojurio na trojicu kauboja koji su mu bili najbliži. Uzde su mu bile u ustima između zuba, revolver u levoj, a puška u desnoj ruci.

Mrkov se još jednom oglasio. Njegova kopita dobovala su brzo i besno po zemlji.

Kauboji su jurnuli na Šejna. Revolveri i karabini su sevali.

Rastojanje između četiri jahača se smanjivalo neverovatno brzo dok su pucali. Šejn je čuo jednu kuglu kako je zviznula pored njegove glave. Jedna druga prošla kroz naduvenu košulju iznad njegovog pojasa.

Jedan kauboj prevrnuo se iz sedla i pao kao klada na zemlju. Jedan drugi se teško klatio, pogođen Šejnovom kuglom, i čvrsto se držao za rog sedla. On više nije pucao.

Treći kauboj je galopirao pravo na Šejna. Šejn je ugledao iskrivljeno lice tog čoveka sa krstastim ožiljkom na obrazu. Bio je to onaj isti nitkov koji je one večeri na stanici u Munrovilu zlostavljao Šejna. Video je njegovu crvenkastu bradu sa očima sjajnim od besa i ustima razvučenim kako bi što jače kriknuo.

Tada ga je pogodila Šejnova kugla. Kada je jahač pao stigao je Šejn do močvarne obale jezera.

Ostale kauboje ostavio je iza sebe. Oni su kriknuli razočarani kada su videli da njihovoj trojici drugara nije uspeo da obore Šejna iz sedla. Mada je rastojanje za precizno gađanje bilo suviše veliko oni su i dalje pucali za Šejnom.

Šejn je terao mrkova kroz trsku koja je šuštalala.

Šejn je otkopčao pojas za revolvere i visoko držao „vin-

česterku" i revolver. Reka je proticala kroz jezero koje se napajalo podzemnim izvorima. Voda je bila bistra. Prebrzo jahanje je ugrijalo konje. Voda se učinila Šejnu hladna kao led. Ohlađenje je delovalo kao šok. Snažni Šejnov mrkov je dahtao. Konj je potonuo, ali se njegova glava ponovo pojavila na površinu vode. Potoci vode tekli su niz njega. Nastavili su dalje prema ostrvu. Još konj i jahač nisu bili sasvim prevalili rastojanje do jezera kada prvi gonjoci izbiše na obalu. Njihovi ljutiti i besni krici dopirali su čak do Šejna.

— Ubijte pasjeg sina! — riknuo je jedan. — Napred ljudi, gazda je raspisao 5000 dolara za njegovu glavu.

Sledećeg trenutka prasnuše pucnji iz pušaka. Oko Šejna se stvoriše čitavi vodoskoci. Spaslo ga je to što je jezero pod uticajem sunčevih zraka delovalo kao ogledalo. To ih je zaslepljivalo i nisu mogli tačno da nišane.

Rastojanje do ostrva smanjivalo se suviše sporo. Jedna kugla prohujala je pored Šejnovog lica i poprskala ga vodom.

Konj i jahač stigli su do pojasa trske i nestali u njemu. U međuvremenu su do obale stigli i drugi jahači. Oni su pucali divlje ali Šejn je već bio u zaklonu. Uprkos tome kauboji su pucali dalje. Šejn se savio u trsci i koračao dalje. Vukao je mrkova za sobom.

Tada je čuo da je konj bio pogođen kratko jedno za drugim. Grej gost je završtao i pao. Krv je tekla preko njegove sive dlake. Nije mogao više dalje.

Šejn je pogledao rane konja koji je ležao u plitkoj vodi dok su kugle zviždale iznad njegove glave. Konju se više nije moglo pomoći.

Šejn je uzeo svoj revolver naslonio ga na glavu životinje i opalio. Bio je to pucanj milosti da se konj ne bi mučio.

Kada je Šejn pogledao nazad prema obali jezera video je da mnogi Munroovi jahači teraju svoje konje u vodu i namjeri da plivaju do ostrva. Šejn je pucao iz trske. On je ubio jednog konja i ranio dva jahača. Posle toga su se kauboji povukli nazad.

Šejn je malo odahnuo. Na ostrvu je bio siguran. Bilo je tako malo da su se njegove obale mogle obići za dvadesetak minuta. Šejn je razgledao ostrvo, pošto je pre toga skinuo sedlo i čebad sa mrkova i odneo ih na čvrsto tlo.

*

Munroovi kauboji su zauzeli položaj na obali i tu i tamo pucali na ostrvo. Međutim, Šejn se čuvao da se pokaže i posluži im kao cilj. Njegova „vinčesterka" se oglasila samo onda kada je bio siguran da će pogoditi cilj.

— Taj nitkov nuca kao đavo — reče jedan od Munroovih jahača na obali. Ne smemo plivati onamo, jer će nas taj kučkin sin poubijati kao zečeve.

Jedan čovek treba da odiaše na ranč i da saopšti mister Munrou da smo Šejna naterali u jezero i da smo ga prikovali za ostrvo. Možda će se gazda setiti nečega.

— Blek Džon je taj ko će znati šta da radimo.

— Ali njega je Šejn oborio s nogu i trebaće mu dosta vremena da se oporavi. Treba da je srećan što je ostao živ.

— Ali i Šejn je ranjen. Možda će umreti od toga onamo na ostrvu. Ko zna!

— Tu uslugu nam neće učiniti. To kopile ima sedam života kao neka mačka. — Kauboj je razmišljao. — Na nekom splavu ili čamcu sa daskama kao zaklon moglo bi se stići onamo i onda ćemo ga srediti. Sto mu gromova, pa to je jedan jedini čovek.

— Ali kakav. Ja ću odjahati do ranča i javiću. Šejn svakako neće moći da umakne. Pošaljite kola za ranjene. Jednog našeg drugara moramo sahraniti. To će nam Šejn skupo platiti. Upućaćemo ga, a zatim ćemo ga poslati u pakao.

Kauboj se sagnuo i potrčao iz žbunja na obali prema jednom bregu iza koga su se nalazili konji. Kauboj se vinuo u sedlo i poterao konja prema „Indijanbou” ranču.

Na Kihoul jezeru se retko pucalo. Kauboji su skupo platili to da upoznaju Šejnovu preciznost u gađanju i čuvali su se da mu posluže kao meta. Oni su pucali samo ponekad da bi pokazali da vrebaju.

Šejn ih je pustio da pucaju. On je morao da štedi municiju. Raspolagao je patronama samo još na svom pojasu. Municija u sedlu je bila mokra i zato neupotrebljiva.

Kasno popodne stigao je Munro u svojim luksuznim kočijama. Veliki rančer je kao i uvek bio besprekorno odeven. Ostavio je svoju kočiju sa dva belca iza brda. Dotrčao je pognut do obale odakle je iza jednog stabla vrbe osmotrio jezero.

— Gde je Šejn?

— Kad bi mi to znali tačno mi bismo ga već odavno upucali.

Duguljasto ostrvo bilo je udaljeno od obale oko 600 jardi. Pored Munroa čučali su trojica kauboja.

— Jednom puškom za bivole može se Šejn na ovom rastojanju ustreliti u svako vreme — razmišljao je Munro glasno. — Jedna puška sa učvršćenim nišanom i polugom i on je gotov.

— Za to bi najpre trebalo da ga vidimo. Čamac ili splav je jedina mogućnost ako ne želimo da ovde sedimo nedeljam.

— Onda napravite splav, do đavola! Donesite čamce. Mi ćemo ga već uhvatiti.

Počeo je džinovski posao. Munro je dovodio još kauboja sa svojih brda i naredio da dođu i pomoćnici rančera. Posle smrkavanja posebno se pazilo da Šejn ne umakne sa ostrva. Kauboji i pomoćnici rančera sekli su daske i vezivali balvane jedan za drugi.

Osim toga donesena su tri čamca koji su takođe imali štiti protiv metaka. Rad se odvijao izvan dometa metaka sa ostrva na velikom jezeru.

Čamci udariše u trsku. Ljudi su se sagnuli i gledali na sve strane sa puškama spremnim za paljbu. Zatim se splav zabio u trsku, oborio je i produžio napred sve dok nije udario u zemlju.

— Šta sada, ser? — upita jedan. — Prokleti Šejn se ne pojavljuje! Sigurno vreba iza nekog drveta sa prstom na obaraču!

— Do đavola! Jeste li vi kauboji ili bubašvabe? Hiljadu više za onoga ko prvi puca na njega! Napred ljudi, uhvatićemo ga! Svi za mnom!

Munro je pokazao hrabrost kada je skočio sa splava i sa napetom puškom počeo da gaca kroz trsku. Njegovi ljudi napustili su splav i čamce. Munro je izgubio jednu svoju čizmu u mulju i psovao. Stigao je do čvrstog tla i potražio odmah zaklon u senci.

Munroovi kauboji i radnici na rančevima privučeni visokom nagradom prokrstarili su ostrvo. Oni su zavirili u svaku rupu. Munro je stalno vikao da mu najzad dovedu Šejna.

— Nađite ga! On mora biti negde. Ovo ostrvo je tako malo da se može pogledom obuhvatiti. Idioti! To ipak nije moguće da 50 ljudi na ovom ostrvcetu ne mogu da pronađu jednog čoveka!

Izenada padoše pucnji na jednom kraju ostrva. Svi puziše tamo. Ipak, kako se ispostavilo, kauboji su pucali jedan na drugog pošto su dva kauboja smatrali jedan drugog Šejnom. Prilikom pucanja jedan čovek je bio ranjen.

— Palite baklje i fenjere! — naredi Munro. Ali pazite. Možda se Šejn nalazi na nekom drvetu.

— Možda se zakopao u zemlju i diše kroz cev trske, ser. To je jedan stari indijanski trik koji je on možda upotrebio.

— Šta? Tačno, mora se obratiti pažnja i na to! Ljudi, pretražite svaki pedalj zemlje.

Tako je i bilo. Munro je seo ispod jednog drveta. Znojio se. Pomislio je i na to da Šejn nije upotrebio trik sa trskom da sa ostrva otpliva na obalu. Glava plivača koja viri iznad vode morala bi se videti. Ali ko može videti tanku cevčicu trske koja se kreće prema obali?

Munro je pozvao jednog od njegovih ljudi.

— Veslajte do obale i prebrojte konje, razumeš? Prekontrolišite stražare.

— Ali, kako je mogao Šejn da se domogne obale?

— Ne pitaj tako glupo, uradi ono što sam ti naredio! Požuri!

Ubrzo je sa druge obale neko doviknuo da jedan konj nedostaje. Munro opsova. On je bio uveren, i bio je u pravu, da je Šejn upotrebio trik koji je on naslutio. Munro je hteo da pukne od besa. Pedeset ljudi je žurilo da se prebaci na ostrvo, a nisu primetili da Šejn više ne puca.

I Šejn je jednostavno presekao trsku i umakao im. Sasvim je bilo sigurno da više nije na ostrvu.

— Svoje oružje nije mogao poneti sa sobom — mrmljao je Munro. — Od stražara nije nijedan ubijen. Taj nitkov je uhvatio konja tako tiho i neprimetno kao neki Indijanac. Samo me čudi da se nije snabdeo nikakvim oružjem.

Munro je sve više sumnjao. Kada je prebačen na obalu išao je u čarapama. S jednom čizmom je teško išao do svoje kočije. Njegov pojas i puška više nisu bili tu. Munro je ču-

tao. Njegov pogled i njegov izraz lica su učinili da su i ostali ljudi zanemeli. Nikada Šejnu neće oprostiti ovu bruku. Krada oružja bio je vrhunac svega i Munro je sada smirno mrzeo Šejna.

Neće mirovati sve dok Šejn ne bude mrtav čovek. To se Munro zakleo.

Šejn je jahao kroz noć prema „Indijanbou” ranču.

Na struku je nosio Munroov pojas sa drškom ukrašenom biserom. U torbi za sedlo, sedlo je takode poneo, nalazila se „vinčesterka” kralja goveda, takode raskosno oružje.

Šejnovo oružje i sedlo nalazili su se u vodi. Sve je potopio u jezeru pošto ništa nije mogao da ponese sa sobom. Šejn je bio zadovoljan, ali mu se rana zapalila i bolela ga je. Na sebi je imao samo donji veš u kome je doplivao do obale ispod vode sa jednom cevčicom trske kuje je disao.

Gnev na Morgana Munroa, kome ima da zahvali sve ovo, i njegovu gvozdena volja držali su ga u sedlu i vukli ga napred. Još pre svanuća ugledao je Šejn zgradu ranča ispred sebe.

Korali su bili grupisani oko glavne zgrade. Vrhunac prkosa i neukusa! Jaka i nezgrapnog izgleda, sa portalom na stubovima, malim kulama i balkonima, stajala je glavna zgrada tu kao nekakvo čudovište. Munro je hteo da napravi nešto što niko nije mogao i uspelo mu je.

Šejn je vezao konja za jedan koral. Nisu bile postavljene straže, jer Munro nije računao s tim da neko sme da ga napadne. Sa revolverom za pojasom i puškom u ruci prikrađao se Šejn brzo i oprezno glavnoj zgradi.

Stigao je do masovnih zadnjih vrata, koja su bila zaključana. Da razvali bravu Šejn nije mogao, a da ne probudi sve na ranču. Groznica ga je tresla. On je računao da ima sat vremena, a možda i više dok se Munro sa svojim kaubojima vrati na ranč. Sunce još nije bilo izašlo.

Munro će naći tragove koje je Šejn ostavio za sobom. I kada bude saznao kuda oni vode onda će krenuti brzo sa svojim jahačima. Iznenada je Šejn čuo lavež pasa. Dva vučjaka su trčala prema njemu.

Kako su ga osetili kad je vetar duvao u suprotnom pravcu?

Šejn je izvukao jedan revolver.

Psi su se približavali. Uskoro će napasti Šejna. Onda će oni morati da puca. Njegov plan da se neopaženo uvuče u rančevu kuću je propao.

Iznad Šejna se otvorio jedan prozor.

— Šta se dogodilo? — upitala je neka žena. — Fang, Bajser, šta to radite?

Žena je pogledala dole. Videla je Šejna.

— Na mesto! Mir! — naredila je ona psima.

Psi su poslušali. Čučnuli su, ali su i dalje režali i nisu ni za trenutak ispuštali Šejna iz vida.

Šejn je ugledao neku devojkicu na prozoru. Ona je imala

dugu kestenjastu kosu i izgleda da je bila lepa. Više od toga Šejn nije mogao da raspozna.

— Ko ste vi? — upitala je devojkica. — Šta za ime boga tražite u ovo vreme ovde u donjem vešu i naoružani?

Šejn je pomislio da laže. Ipak, odlučio se za istinu.

— Ja sam čovek koga progoni Munro. Jeste li vi njegova kćerka ili njegova ljubavnica?

— Ja sam njegova kćerka! Kako ste uspeali da mu umaknete?

— To ću vam ispričati, a još i ponešto uz to, mis. Ali u kući.

— Ako ste neprijateljski raspoloženi prema meni kažite mi odmah. U tom slučaju ćemo imati jasne odnose.

— Ja nemam ništa protiv vas — reče Trejsi. — Dakle, dobro. Pustiću vas unutra. Bajser, Fang, ostanite na mestu!

— Nemojte da koristite neki trik, inače će biti mrtvih.

— Mene ne treba da se bojite.

Šejn je odahnuo. Nalazio se u čudnom položaju. Jer, Trejsi je bila kćerka njegovog smrtnog neprijatelja. Ali, sa ženama je Šejn uvek imao sreće. Rekao je u sebi da će sigurno i ovoga puta biti tako.

On je čekao pored vrata čuvan od pasa koji su režali sve dok se ključ u bravi nije okrenuo. Zadnja vrata su se otvorila. Trejsi je stajala ispred njega sa petrolejskom lampom u ruci. Šejn se trgao. Uprkos lošem stanju u kome se nalazio uzbudio ga je izgled devojkice.

Ona je na sebi imala samo noćnu haljinu tanku kao paučina koja je jedva nešto sakrivala. Imala je zanosno telo. Jedva se moglo poverovati da jedan ružan bik kao što je Morgan Munro ima tako lepu kćerku.

Šejn je ušao. Trejsi je ponovo zaključala vrata.

— Dodite gore sa mnom u moje sobe. Dobićete nešto da obučete. Izgledate loše, čoveče.

— Tako je to kada nekog gone.

— Razumem. Zna li moj otac da ste se uputili ovamo?

— Uskoro će saznati, ipak dotle nam ostaje izvesno vreme.

Trejsi je provela Šejna kroz jedan dugačak hodnik i kroz neku salu ogromnih razmera. Tri sobe koje su pripadale devojci nalazile su se na prvom spratu. Upalila je lampu u svojoj dnevnoj sobi. Postorija je bila lepo i devojački nameštena i odavala je bolji ukus nego prostorije Morgana Munroa.

— Zar osim vas nema nikoga u kući? — upita Šejn.

— Ima, vi — smejala se Trejsi. — Ako mislite na Angelu ona stanuje u onoj maloj kući pozadi. Otac ne želi da u ovoj zgradi stanuje neko ko ne nosi ime Munro.

Trejsi je odvela Šejna u svoje kupatilo.

— Na žalost imam samo hladnu vodu. Prvo moram da založim peć.

Trejsi je zatvorila vrata za sobom. Šejn se pitao šta bi bilo kada bi ona sada dovela naoružane ljude. Uхватili bi ga nagog u kupatilu. Ipak, morao je verovati devojci. Uz to imao

je osećaj da između oca i kćerke nisu dobri odnosi. Inače bi ona drukčije reagovala kada se on pojavio.

Šejn se oprao od glave do pete. Trejsi je kucnula. Donela je zavoje.

— Evo, za vašu ranu — rekla je ona kroz rupu na vratima. — Odelo ću doneti kasnije.

Šejn je vezao ranu. Groznica ga je oslabila, bolovi su bili jaki. Ipak, još nije bilo vreme da legne u krevet.

Trejsi mu je unela odeću.

— To su stvari moga oca. Nosio ih je kad je bio mlad čovek. Uzela sam ih iz jednog starog ormara.

Šejnu je bilo neobično što na sebi ima Munroovo odelo. Pantalone su bile suviše kratke, ali je zato košulja bila suviše široka. Mokasine su mu bile uzane. Ipak je bilo bolje nego da ide unakolo u donjem vešu ili da tako jaše.

Šejn se očešljao i izašao iz kupatila. Trejsi je bila dobra domaćica. Pripremila je Šejnu hladno pečenje i čuretinu. Sve je to bilo vrlo lepo servirano i bilo je ukusno.

Trejsi je sada na sebi imala haljinu sa dubokim dekolteom. Krčž prozore je svitanje najavljivalo dolazak novog dana. Šejn nije hteo da pije vino. Zamolio je Trejsi za jedan viski i jaku kafu.

Kada se Šejn oporavio upitao je devojkicu:

— Zašto ste tako gostoljubivi prema meni? Vaš otac se okomio na moj skalp i obećao hiljade dolara za moju glavu.

— Znam. Vi ste upucali Blek Džona. On leži u kući-bunkeru i ne može da ustane. Vi ste mom ocu mnogo zla doneli.

— On to sebi samom treba da pripiše. On je tiranin. Njegovi ljudi su me napali bez ikakvog razloga loše postupali sa mnom. Ja čak sumnjam u vašeg oca da je on kriv za nestanak moga prijatelja Derek Volša i da je učestvovao u likvidiranju tri šerifa. Bez njega u ovom okrugu ne ide ništa. Teško je poverovati da on za sve to nije znao.

Trejsi je zamišljeno klimnula glavom.

— Ispričajte mi sve — molila je ona Šejna.

Šejn joj je ispunio tu želju. Prećutao je samo to da je on, Šejn, član Sedme brigade.

— Hteo bih ako je moguće da pogledam Munroovu radnu sobu kako bih pronašao dokaze za zločinačku delatnost.

— Vi ste jedan ludo hrabar čovek. Šejne. Ja ne mogu da verujem da je moj otac zločinac. On je tiranin, bože moj, to ja mogu najbolje da ocenim. Ali, zašto bi činio zločine? Zbog novca nije, on je prebogat. A ima i moć.

— Za njegov ukus ne dovoljno. Morgan Munro radi sve to iz žudnje za vlašću. On Marmon okrug smatra svojim sopstvenim privatnim vlasništvom. Ko mu stane na put, on toga sređuje. I hoće sve više da ima.

— Možda je tako, a možda i nije, Šejne. To se mora dokazati. Neko vreme, ja sam obožavala tatu i on je bio za mene najbolji, najdraži i najdobrodušniji čovek na svetu. Moja majka je umrla vrlo rano, da vam i to kažem. Ipak kada sam postala starija počela sam da gledam svoga oca drukčijim

očima. Primetila sam koliko je surov i netrpeljiv, strog i ciničan. Ja sam mu govorila da ne bude takav. Pokušala sam da probudim njegovu savest, da ga promenim.

Trejsi se tužno osmehnula.

— Ipak, pre bih uspela da kamen pretvorim u hleb. Tata zna samo za sebe i on gazi preko leševa. Ja to znam već duže vremena. Vrlo rado bih otišla oдавде, Šejne. Jer, nije nikakvo zadovoljstvo biti kćerka Morgana Munroa i živeti na njegovom ranču. Ali, on me ne pušta nikuda. To nikad ne bi dozvolio. Moram da mu se pokorim kao i svi ostali.

— Da li vam je odabrao muža?

— To je jedino što sam dosad uspela da ne prihvatim. Pokušavao je on. Ja vam nešto predlažem, Šejne. Ja ću pomoći vama a vi ćete pomoći meni. Ne mogu više da živim u senci svoga oca niti da živim kod njega. On me guši i ugnjetava me. On je kao neki zao, svemoćni bog koji guta ljude i primorava ih da zavise od njega.

Glas devojke je bio piskav. Šejn ju je smirivao.

Ipak, Trejsi je nastavila.

— Jednom se to mora saznati i kazati. Ja neću više ostati kod njega.

— To je ozbiljna stvar. Razmislite dobro, mis Munro. Ako je vaš otac kriv za ono za šta ga ja optužujem, on će završiti u zatvoru ili na vešalima. Ili će poginuti kada se bude branio da bude uhapšen.

— Ili ćete vi umreti. I svako drugo ko pokuša da ga odvede. On je lukav i jak, svestan svoje snage i moći. Ja ne želim da budem kao on. Ali znam da ću i ja postati takva, cinična i puna prezira prema ljudima ako se ne odvojim od njega. — Trejsi je pogledala u sunce koje se pojavljivalo. — Kod mene se ne radi samo o mom životu, Šejne. Želim da volim istinu, pravdu i dobrotu. Ja sada moram da se odlučim, a potom nešto da preduzmem. I protiv moga oca!

Šejn je primetio da se Trejsi nalazi na raskrsnici svoga života. Njoj će teško pasti da krene nekim drugim putem osim onog koji joj je odredio otac.

— Dobro, Trejsi. Pakujmo se. Ja se moram dva, tri dana kriti kako bih povratio snagu — reče Šejn i osmehnu se setno. — Ovo je sada već drugi put za nekoliko dana da sam umakao u zadnjem trenutku. Munro me ipak nije uhvatio. Potrebno mi je sklonište. U ovoj kući ne mogu ostati.

Šejn je razmišljao o tome da savlada Munroa prilikom njegovog povratka i da ga odvede u Šeridan kod okružnog sudije. Zatvoriti Munroa u Munrovilu ne bi ništa vredelo. Munroovi kauboji su tu suviše blizu.

Ipak, Šejn je u salunu upoznao Munroovu odlučnost i spremnost na rizik. Munro nikada ne bi dozvolio da ga prebace u Šeridan. Pre bi umro na putu za to mesto, a i Šejn bi takođe nastradao.

Osim toga, a to je bio i glavni razlog, Šejn nije imao pouzdane dokaze protiv velikog rančera. Munroovi kauboji će u svako vreme svedočiti u korist Munroa. U tom slučaju bi se našao na truloj dasci. Do suđenja ne bi ni došlo.

— Postoji jedna koliba na Antilopa Kriku, Šejne. Ona se više ne koristi a tako je blizu ranča da niko neće pretpostaviti da si ti tamo. Ako požurimo stići ćemo tamo pre nego što se moj otac vrati. Ja jašem stalno rano ujutru i to neće izazvati nikakvu sumnju.

— Ali, mogu da se prate tragovi. Već je svanulo. Nemam vremena da dobro izbrišem tragove.

— Jahaćemo na jednom konju na kome ću se ja kasnije vratiti. Moj otac će misliti da si ti odmaglio putem na kome tragovi ne mogu da se prate. U mene neće sumnjati niko a jedan jasan trag koji vodi pored Antilopa Krika nije sumnjiv pošto se nalazi suviše jasno pred očima.

Šejn je razmišljao. Plan je bio riskantan. Ali nije imao drugu mogućnost. Drugi lov na njega ne bi izdržao.

Nešto se moralo preduzeti.

VIII

Munro je stigao na svoj ranč u pola sedam ujutru. Krvnički je terao svoja dva belca tako da je životinjama izlazila pena na usta. Preko dvadeset okorelih jahača pratili su velikog rančera. Ostali su ih pratili na malom rastojanju.

Munro je bučno ušao u svoju kuću. Šejnove tragove su pratili do ranča. Konj koga je Šejn bio vezao za koral je nestao. Osim toga nedostajala je omica na kojoj je Trejsi obično jahala. Munroovi pratioci su se raspitivali na ranču kod onih koji su tu bili ostali šta se dogodilo u drugoj polovini noći.

Ispričali su im da su oba psa čuvara kod glavne zgrade žestoko lajali. Zašto su uskoro prestali da laju nije nikom bilo jasno.

Munro je uzalud dozivao Trejsi. Otrčao je u njene sobe. Njenog jahaćeg odela nije bilo tu. Posle toga riknuo je Munro kroz prozor da kauboји nađu sveže tragove, da osedlaju njegovog konja i da slede sveže tragove koji vode sa ranča. Lov se nastavlja.

Munro se na brzinu umio i presvukao se. U ogledalu je video svoje lice iskrivljeno od besa sa krvavim očima. Bio je zabrinut za svoju kćerku. Da li ju je Šejn oteo na silu?

Snažni mrkov je već bio spreman kada je Munro izašao iz kuće.

Jedan pomoćnik rančera držao je Munroovog konja. Rančer je uzjahao.

— Koje tragove ste našli?

— Jedan trag vodi na zapad, a drugi prema Antilopa Kriku.

— Dobro. Jedna polovina jaše za tragovima ka zapadu, a ja ću voditi drugu polovinu prema Antilopa Kriku.

Jahači su napustili ranč. Tragovi kojima su jahali Munro i njegova grupa mogli su lako da se prate. Stigli su do Antilopa Krika. Videlo se mesto gde je neko sjahao i napojio konja na potoku.

— Ovo su otisci cipela koje nosi Trejsi — konstatovao je jedan kauboj. — Za muškarca su tragovi suviše mali.

Munro je sjahao i ispitao tragove. Nije bilo tragova nekog drugog konja ili tragova muškarca. Tragovi kopita su zatim vodili od potoka dalje. Munro je uzjahao i osvrnuo se unaokolo. Nekako je imao osećanje da se nalazi blizu svog neprijatelja. Pogledao je u vedro, plavo nebo. Jedan orao je lebdeo u vazduhu. Nešto dalje od njega letele su divlje guske.

Munro je pokušao da sebe zamisli u Šejnovom položaju.

— Sledicemo trag dalje — rekao je on posle izvesnog vremena.

Ponovo su počela da dobiju kopita konja. Posle pola sata ugledali su Trejsi kako im dolazi u susret iz brda. Ona je jahala prividno bezbrižno. Grupa je stala. Trejsi je zaustavila svoju omicu.

— Zdravo, tata! Dobro jutro, ljudi.

— Gde si bila? — upita Munro ljutito. Znoj se slivao niz njegovo čelo. Bio je loše raspoložen.

— Jahala sam. Potrebno mi je kretanje i svež vazduh.

— Jesi li videla nekoga?

— Kojote, srne, zečeve, vevericu i jednog vuka. Osim toga veliki broj naših goveda.

— Nemoj da odgovaraš tako glupo! Da li si srela Šejna? Jedan usamljen, progonjeni čovek na Munrovoj ragi?

— Ne. Zar ti je umakao?

— Inače ne bih bio ovde — odgovori Munro ljutito. — Tom pasjem sinu je davno pomogao da umakne. Ali, ja ću ga uhvatiti. On je jutros bio na našem ranču. Zar nisi čula ništa?

— Bajser i Fang su oko tri sata lajali besno. Ali su zatim ućutali. Ja nisam ustajala da vidim šta je. Uostalom mi imamo tako mnogo ljudi. Onda se Šejn jako smelo približio ranču. Šta je hteo?

— Gazda — reče jedan kauboj — ja mislim da je Šejn hteo da provali u kuću da je zapali ili da na silu odvede Trejsi. Pošto su psi lajali na njega to mu nije uspeło. Zatim je brzo nestao pre nego što se neko pojavio.

Munro se okrenuo prema čoveku koji je govorio.

— Otkad ti umeš da razmišljaš. Čarli? Za razmišljanje sam ja nadležan. Za tebe je dovoljno da radiš svoj posao i da izvršavaš moja naređenja. A kad si toliko pametan kaži mi zašto psi nisu gonili Šejna i zašto ga nisu napali ili pak nastavili da laju dalje kad je umakao?

— Taj lupez zna niz rikova. Tako je bilo i tada.

Munro je mumlao. Nije bio zadovoljan.

— Jašemo natrag na ranč. Ti ćeš poći s nama, Trejsi, i izbegavaj da jašeš dok se Šejn kreće unaokolo.

— Da, tata.

Trejsi je jahala nešto malo dalje iza svoga oca koji je vodio kolonu. Ona je oborila glavu kako bi obod šešira svojom senkom pokrio njeno lice. Ono je bilo crveno. Trejsi nije volela da laže. Nadala se da će svoju odigrati do kraja.

Šejn je proveo dan kod stare kolibe. Ona je bila trošna i gamad i zmije su se uselili u nju. Šejn je video i jednu škorpiju dugačku kao prst. To je i odlučno. Rešio je da ostane pod vedrim nebom.

Pitao se kako je Morgan Munro propustio da ga pronađe. Sigurno je pretpostavljao da je Šejn otišao daleko. Podozrivi rančer će sigurno pretražiti i svoj ranč jer je pretpostavljao da se Šejn tamo negde sakrio.

Šejn je ležao ispod žalosne vrbe čije su grane visile nisko do plitkog potoka. Sunčevi zraci su treperili kroz grane. Ponekad je pao pokoji list na Šejna.

Jeo je, napio se ovde iz potoka i umio se. Pošto ga je Trejsi ostavila on je jedan deo prošao kroz potok da bi se izgubili njegovi tragovi. Na ranu je stavio trave.

Smrkavalo se. Preko noći je vladalo nevreme i kiša je lila kao iz kabla. Potok je nadošao. Sevale su munje i grmelo je

Šejn se odmakao od žalosne vrbe i to je bila njegova sreća. Grom je udario u drvo.

Šejn je ostao u jednom udubljenju potpuno moka. Ipak, osećao se dobro. Oluja se udaljila. Bez obzira na bolove Šejn se kretao. Od grančica koje su ostale suve zapalio je vatru.

Jutro je došlo sa sjajnim suncem. Oluja kao da je odnela i Šejnove bolove. Spavao je skoro ceo dan. Poslepodne je čuo topot kopita. Sklonio se u zaklon u žbunju i uzeo „vinčesterku”.

Uskoro je video jahačicu koja je jahala uz potok. Prišla je bliže. Bila je to Trejsi Munro. Pogledala je u kolibu i osvrnula se unaokolo. Šejn je sačekao i tek kada je video da se ne pojavljuje niko drugi on se javio.

— Ovde sam. Dođi. Samo se izlažeš opasnosti.

— Ne. Imaju poverenje u mene. Došla sam da vidim kako si preživio oluju i kako ti je.

Trejsi je odvela omicu u žbunje, vezala je i prišla Šejnu. Na sebi je imala jahaće odelo i bila je veoma lepa. Ispričala je Šejnu kako je trik uspeo.

— Tvoj konj se vratio na ranč., Tata je naredio da te traže na sve strane sveta. Pretpostavljaju da si odjahao na sever ili u Crne planine. Mi imamo mnogo konja na ranču. Kauboji ih uzimaju po svojoj volji tako da se nikada ne može primetiti ako neki nedostaje. Pretpostavljaju da si uzeo konja i odjahao zato što su psi sprečili tvoj ulazak u kuću. Velika je sreća što nas niko nije primetio kad smo odjahali.

Trejsi je pogledala Šejnu u oči. Njene oči bile su tamnokestenjaste kao kod srne. Obrazi su joj od jahanja bili rumeni, lice sveže. Grudi su se ocrtavale ispod košulje. Trejsi nije nosila steznik.

— Nisam sreća nekog čoveka kao što si ti, Šejne. Odakle ti tolika hrabrost i smelost?

Šejn je slegao ramenima. O tome nije razmišljao. Trejsi

nu je prišla bliže. Osetio je njen parfem. Njene usne su se otvorile, Šejn je osetio žudnju u njenim očima.

Poljubili su se. On je milovao njeno telo. Ona je disala brzo i Šejn je osetio koliko se uzbudila. Skinuo joj je košulju. Puno grudi delovale su suprotno od njenog nevinog devojačkog izraza lica.

Telo joj je gorelo. Trejsi je imala savršeno telo koje je gladovalo za muškarcem.

IX

Angela Mrekado je bila jedna crnokosa lepotica. Ona se nadala da će svojim lepim telom uspeti da obavi je oko prsta Morgana Munroa. Ali, od pre izvesnog vremena nije više bila tako sigurna u to.

Kasno popodne ušla je ona u veliku kuću. Žarko je želela da odve postane gospodarica. Našla je Munroa i Blek Džona u hladovitoj sali. Predvodnikova glava bila je obavijena zavojem i bio je bled. Ipak, gvozdenom voljom držao se još na nogama.

— Moram hitno da razgovaram nešto nasamo s tobom, Morgane.

— Pa vidiš da nemam vremena.

— Vrlo je važno.

Rančer je naredio Blek Džonu da ode.

— Gledaj da što pre budeš onaj stari. Šejn može biti opasan. Neću se smiriti dok je on u životu.

— Da, gazda — reče Blek Džon i izađe napolje.

Munro se okrenuo Angeli. Pokazao joj je rukom stolicu:

— Šta želiš?

— Najpre ćemo razgovarati o tome šta ti želiš. Hoćeš da uhvatiš Šejna?

— Da ga nisi videla juče?

— Dugo sam odvojena od tebe, Morgane. Držiš me kao svoju ljubavnicu. U stvari, ja tebi nisam ništa drugo nego prostitutka koju možeš da potražiš u svako doba kada ti se prohte. Stavio si mi kuću na raspolaganje i kupuješ mi nakit i haljine. Plaćaš troškove za život. Ali ja nisam tvoja supruga i ti možeš u svako doba da me oteraš kao što si učinio sa ostalima.

— O tome smo već toliko mnogo razgovarali da mi je došlo do guše — frknu Munro. — Ti si moja ljubavnica. Više od toga ti nisam obećao. Ako se naši putevi razidu ti ćeš zadržati sve što sam ti poklonio.

— Možda ćeš mi sagraditi dućan baš pored Kiti Meloun. Kada se vozim za Munrovil kauboји dobacuju za mnom. Ja to čujem. Više neću tako dalje.

— Kakve to ima veze sa Šejnom?

— Ako mi daš reč da ću se udati za tebe i da ću postati gospodarica „Indijanbou” ranča, odaću ti kako možeš da ga uhvatiš.

— Dobro — rekao je Munro. — Ako ga uhvatim uz tvoju pomoć, udaćeš se za mene.

Angela je bila iznenađena. Očekivala je svadbu. A išlo je tako lako. Srce joj je lupalo.

— Lajanje pasa pretprošle noći me je probudilo — reče ona. — Posle toga nisam mogla da zaspim. Gledala sam kroz prozor i videla kako je Trejsi odjahala na konju sa nekim visokim čovekom.

Munro udari pesnicom o sto.

— Ti lažeš! — riknu on. — Vaspitao sam je kao princezu. Zašto bi se upustila u nešto sa jednom skitnicom?

— To pitaj nju. Pitaj je gde ga je ostavila i ti ćeš imati Šejna.

Munro je skočio. On se kuvao od besa. Pogled mu je bio ukočen. Tražio je izlaz iz jedne vrlo neprijatne situacije.

Munrou je palo na pamet i da su tragovi kopita omice koju je jahala Trejsi prethodnog dana bili duboki. Suviše duboki za jednu devojkicu kakva je Trejsi.

— Gde je sada Trejsi? — upita Angela.

— Dozvolio sam joj da jaše samo dotle dokle se može videti sa ranča jer me je zamolila za to. Htela je po svaku cenu uštedeti.

— Mogu da zamislim. Tvoja voljena kćerka te je izdala, Morgane. Ona se obesila Šejnu oko vrata.

Angela je bila ljubomorna što Trejsi može da spava u glavnoj zgradi, a ona ne.

— To ćemo videti — reče Munro. — To ću odmah utvrditi.

Hteo je da izađe napolje kako bi pokupio ljude, ali ga je Angela uhvatila za rukav.

— Kada će biti svadba, Morgane? Kaži mi datum.

— Na moj osamdeseti rođendan — reče Munro podrugljivo. — Ja sam ti obećao da ćeš se udati za mene, ali ne kada. Sada znaš. Ne dozvoljavam da me učenjuješ!

Zbacio je njenu ruku sa svog rukava i izašao. Napolju su se čule komande.

Angela je stajala ukočeno kao da ju je grom pogodio. Njeni snovi su se srušili kao kule od karata. Kako je mogla da poveruje jednom takvom nitkovu, tiraninu koji na ovom svetu voli samo svoju moć?

Trejsi se odmarala na Šejnovim grudima. Ležali su u žbunju na ošetu jedno pored drugo.

— Imao si iskustva sa mnogim ženama. Kako ti se dopadaju?

— Divna si. Ti si jedinstvena.

Poljubili su se ponovo. Neki pucanj ih je trgao iz zanosa. Kugla je zviznula iznad žbunja. Šejn je skočio i zgrabio pušku. Ugledao je jahače na drugoj obali potoka. Čuo je topot konja i s drugih strana. Dolaze i drugi jahači.

Morgan Munro je viknuo iza kolibe gde se nalazio u zaklonu:

— Predaj se, Šejne, ili ćemo pucati. Ovog puta nam nećeš umeći! Sem ako umeš da letiš.

— Trejsi je kod mene! — doviknuo je Šejn. Dao je znak devojci da legne. — Hoćeš li da staviš njen život na kocku?

— U svako doba. Ako se ti predaš njoj se neće ništa dogoditi.

Šejn se kretao nečujno kroz žbunje. Utvrdio je da se Munro nalazi u sigurnom zaklonu i nije imao namjeru da se pokaže. Šejn je ocenio da je Munro sa oko 30 naoružanih kaubojja sledio tragove koje je devojkā ostavila. Da ga nije Trejsi izdala? Šejn u to nije verovao. Greška je bila u tome što je došla kod njega.

— Pusti makar Trejsi da ode, Munro — viknuo je Šejn. — Ona je tvoja kćerka. Onda dodite po mene. Samo, to neće biti laka igra.

— Trejsi je došla kod tebe, dakle ostaje i ona. Brojim do tri Šejne, a onda pucamo.

Munro je počeo da broji.

— Šejne, nemoj se predati! — viknula je Trejsi. — Ja ću se boriti zajedno s tobom.

— Stani, Munro! — viknu Šejn. — Spreman sam da predam oružje, ali mi moraš kazati šta ćeš učiniti sa mnom. Da li ćeš me odmah ubiti?

— Ne.

— Dobro. Ali ja ću ti se osvetiti sa onog sveta ako budeš prekršio zadatau reč. Evo mog oružja.

— Šejne, ne čini to! — ciknu Trejsi.

Šejn je nije poslušao. Bacio je oružje. Vratio se do mesta logorovanja i obukao se da ne bi nag izašao pred svoje protivnike.

— Ubiće te! — jadikovala je Trejsi.

— Možda. Obuci se. Hvala ti na pomoći.

Sa uzdignutim rukama izašao je Šejn iz žbunja. Munroovi jahači su prešli preko potoka i opkolili Šejna. Tek tada se približio Munro. Njegova pesnica pogodila je Šejna u bradu. Udarac je oborio Šejna na zemlju. Zatim ga je udario čizmom u glavu. Kada se Munro udaljio od njega Šejn je bio skoro onesvešćen. Čuo je da Trejsi nešto više.

— Tebe ću udaviti, ti bludnice!

Munroovi kaubojji su prebacili Šejna preko jednog konja i vezali mu ruke i noge ispod trbuha konja.

Tako je Šejn stigao na Munroov ranč.

Noćni vetar je hladio Šejnovo izubijano lice. Ležao je na šinama na trbuhu. Vezali su ga lancima za šine. Prethodno je Šejn bio u nekom skrovištu na „Indijanbou” ranču.

Zatim su ga natovarili u kola i odvezli ga. Morgan Munro je lično vozio kola, a pratili su ga predvodnik Blek Džon kome je jahanje još uvek teško padalo i četiri kaubojja u koje je Munro imao potpuno poverenje.

Šejn je pogledao u rančera koji je stajao iznad njega. U pozadini su čekali konji i kola. Džon je ostao u sedlu. Kaubojji su stajali pored nasipa. Bila je mesecina. Neki kojot se čuo u daljini.

— Eto tu smo, Šejne — rekao je Munro i izvadio svoj srebrni sat. Noćni voz prolazi u ponoć, Šejne. Mi te sada ostavljamo samog. Dovo će te čekati u paklu.

— Postavljate se pitanja kad me nađu vezanog za šine ako me pregazi voz. Ovo je tvoja oblast.

— Galgenova banda. Noćas će biti ukradeno nekoliko naših gria stoke i biće pucnjave sa banditima. Niko onda neće sumnjati na mene. Što se tebe tiče ti si im ušao u trag ili si krao zajedno sa njima kao tvoj prijatelj Derek Volš.

— Da li postoji Galgenova banda?

— Postojala je. Ali smo ih mi pre pet godina pohvatali i po kratkom postupku obesili.

— A ko je vršio kasnije napade koji se pripisuju bandi?

— Moj predvođnik sa nekoliko kaubojja. Ova četvorica ovde pripadaju toj grupi. Oni uništavaju imovinu i proteruju komšije da bih ja mogao da kupim tu zemlju.

— Šta se dogodilo sa Derekom Volšom?

— Njega sam ja ubio — odgovori Blek Džon. — Bio nam je na tragu. Prokrstaro je Crne planine i utvrdio da Galgenova banda uopšte ne postoji. Izazvao sam ga i ponudio mu poštenu borbu. I ubio sam ga. Leži zakopan gore u Crnim planinama. Dvojica šerifa sam takođe ja sredio. S tobom sam hteo da se ogledam još jednom, ali gazda nije dao.

— Ne — reče Munro. — Ti ne treba da umreš od jedne brze kugle, Šejne. Tako je bilo Šejne. Mi odlazimo. Izbrišite dobro tragove, ljudi!

Munro je na rastanku još jednom prostački udario Šejna nogom. Zatim se popeo u kola koja su zaškripala pod njegovom težinom. Bič je fjučnuo i Munro je krenuo.

Ubrzo posle toga udaljili su se i kauboji.

— Voz nećeš propustiti, Šejne! — odjekivalo je još u ušima vezanog čoveka.

Šejn je ostao sam. Ostalo mu je još pola sata i ako za to vreme ne uspe da se oslobodi, čeka ga večnost.

*

Kada se Munro vratio na ranč otišao je u podrum. Tamo su se nalazila dva skloništa. Još Munroov otac je one nepokorne držao dole zatvorene sve dok njihov otpor nije slomljen. Mrak i glad bile su oprobane mogućnosti da se neko učini malim i jadnim.

Munro je obroke za Trejsi sveo na male porcije. Otključao je vrata ćelije. Trejsi je žmirkala na svetlosti fenjera. Oči su je bolele posle dugog mraka. Trejsi je na sebi imala farmerice i košulju. Ona nije bila vezana. Jedan drveni krevet i jedno bure bili su jedini nameštaj. Bokal sa vodom i jedna kora tvrdog hleba nalazili su se u jednom udubljenju u zidu. Jedina mesta za dolazak vazduha bili su otvor na tavanu i rupe u vratima. Na drvenom krevetu nalazio se džak napunjen slamom i pokrivači. Bilo je hladno i smrdelo je.

Lampa se ljuljala u Munroovoj ruci. Njegova iskrivljena senka lelujala se na zidovima.

Trejsi je čučala na podu. U kosi su joj se nalazili komadi slame.

— Kako ti je, kćerko?

— Što pitaš? Zašto me mučiš? Učini kraj mojim mukama.

— Srce me boli kad pomislim da tako loše misliš o meni. Ja ti želim sve najbolje. Da bi to postigao morao sam da te zatvorim. Ti si me naterala na to.

— Šta je sa Šejnom?

— On sada više nema nikakvih briga. Ne može ti pomoći. Niko tebi ne može pomoći ako si nerazumna i buniš se protiv moje volje.

— Ti si nečovjek, ti si čudovište! Uništavaš svakog u tvojoj blizini ili ga potplaćuješ. I moju majku si oterao u grob. Umrla je od tvoje hladnoće i odsustva ljubavi.

— To nije tačno! Ona je bila bolesna. Bila je jednostavno slaba. Jednog jutra našao sam je mrtvu pored sebe. Njeno srce je otkazalo. Ja nisam mogao ništa protiv toga.

— Da li si siguran?

Munro je odgovornio Trejsi od sebe. Uputio se prema vratima. Trejsi je posrnula, pribrala se i pokušala da protrči pored svoga oca i da pobjegne iz ćelije. Munro ju je uhvatio za ruku i vratio je nazad.

Gurnuo je vrata.

— Šta onda ako sam ja nasledila slabo srce svoje majke? Šta ćeš raditi ako me nađu mrtvu u ćeliji. Slušam pacove kako ciče u mraku. Užasno se bojim. Taj strah će me ubiti.

Munro je odmahnuo glavom.

— Ti imaš moju narav. Ličiš na mene. Zato se boriš čak i protiv mene jer smo slični. Ti to još samo ne znaš. Sama si kriva za to što čučiš u skloništu umesto da gore živiš kao princeza.

— Kao zatvorenica, misliš. Doduše u luksuzu ali zavisna od tvoje volje i u jednom kavezu.

— Glupava priča! Slušaj. Ti ćeš se udati za Blek Džona i to uskoro. Izaći ćeš odavde tek onda kada budem imao tvoj pristanak. Ti ćeš činiti ono što ti ja kažem. Nemoj samo pomisliti da ću popustiti. Nateraću te da pristaneš i ti ćeš pristati. Jedino pitanje je koliko dugo će to trajati. Do viđenja.

Munro se sagnuo i uzeo fenjer. Zatvorio je vrata za sobom i zaključao ih. Terana strahom skočila je Trejsi do vrata i udarala pesnicom po njima.

— Oče! Slušaj me, oče!

Munro je otvorio prozorče na vratima kroz koje je Trejsi jednom dnevno dobijala hranu i vodu.

— Šta je?

— Možda ću umreti u ćeliji. Bojim se u mraku. Onda mi se čini da me zidovi pritiskuju i ne mogu da dišem. Srce mi divlje lupa, a zatim ga jedva osećam. Ne usuđujem se da spavam, jer se bojim pacova.

— Od tebe zavisi da to promeniš. Tri dana ćeš svakako ostati u ćeliji. To treba da ti bude pouka. A onda ćeš birati. Blek Džon ili da ostaneš ovde.

Prozorče se spustilo. Trejsi je čula kako se njen otac

udaljava. Ona je i dalje udarala po vratima i dozivala ga. Zatim se posreću vratila do drvenog kreveta i naslonila se na džak sa slamom. Bila je sigurna da se on više neće vratiti.

Trejai je mislila na Sejna i Bleka Dzona. Naježila se kad se setila tog odvratnog preuvodnika. Ipak, prema mračnoj celi Blek Dzon je bio manje zlo.

Njen otpor će biti slomljen ako bude ostala duže u skrovištu. Još se durila i kostresila. Ipak, jednog trenutka će morati da popusti. Njen otac nije imao milosti. Saviti glavu ili umreti!

X

Sejn je trzao svoje lance. Pokušavao je da ih skine. Ali to je bilo nemoguće. Njegovi pokušaji na bravama lanaca takođe nisu uspeali. Sejn nije imao nikakav alat da skine brave. I lupanje kamenčićima po njima nije donelo ništa.

Vreme se neumoljivo približavalo. Bila je ponoć. Šine su podrhtavale. Najpre neprimetno, a zatim jače. Voz se približavao.

Sejn je pogledao prema severu odakle je voz trebalo da dođe. Uskoro se u daljini u mraku video čeon fenjer lokomotive.

Sejn je očajno vukao lance tako jako da je mislio da će mu mišići popucati.

Uzalud!

Morao je da se pripremi za svoju smrt.

Sada je Sejn već video u daljini svetlo lokomotive. Šine su škripale i zujale. Učinilo mu se da lokomotiva govori: smrt, smrt smrt!

Sa licem oblivenim znojem gledao je Sejn u voz koji se približavao. A onda se začuo topot kopita. Neki jahač je galopirao prema mestu gde se Sejn nalazio. Sejn nije obraćao pažnju na okolinu inače bi ga ranije primetio. Jahač je skočio iz sedla.

Bio je to Majk Bul.

— Svemogući! Moram te osloboditi.

Majk je uzeo svoj revolver i pucao tamo gde je lanac bio obavijen oko šine. Pucnji prasnuše. Ali je lanac izdržao.

Majk je opsovao. Voz se približavao. Majk je napunio revolver i pokušao ponovo. Iskre su vrcale sa čelika. Šejnove oči bile su uperene prema vozu. Voz nije mogao da stane čak i ako bi Majk potračao prema njemu. Majk je pucao sve dok nije ispraznio revolver, a zatim je počeo da udara kundakom jednu kariku na lancu.

— Sada je slab! Vuci lanac!

Sejn se propen. Lanac je pukao. Sejn je pao nazad. Ipak još ga je držio drugi lanac. Njime su bile vezane Šejnove noge za šinu.

Majk je pucao i udarao ponovo. Panično je gledao u voz. Videla se para koja se leljala kao zastava na vetru. Tutnjalo je i bujalo. Šine su zujale i prenosile lupanje točkova.

Rastojanje se smanjivalo neverovatno brzo. Lokomotiva je zviznula. Sada je i voda lokomotive video da se na šinama nešto dešava. Povukao je kočnice. Točkovi su zaškripali. Ipak, vozu je potrebno bar pola milje da se zaustavi. Lokomotiva se približavala.

Majk je pucao i udarao po lancu.

— Prokleta beštijo, hoćeš li već jednom popustiti!

Dvadeset jardi su još delili Šejna od lokomotive. On se bacio nazad i lanac, koji je Majk oslabio, najzad je pukao. Lokomotiva je projurila. Šejn i Majk su ležali dahćući pored železničkog nasipa. Na izvesnom rastojanju od njih voz je stao.

— Ovo je bilo u poslednjoj sekundi — reče Šejn. — Majk, ovo ti nikada neću zaboraviti. Kako si uopšte došao ovamo?

— U sedlu — odvrati bivši bokser i isceri se. — Hteo sam da razgledam okolinu. Osim toga hteo sam da saznam šta se dogodilo s tobom jer mi je došlo do ušiju da te Munro traži. Dakle, osvrnuo sam se unaokolo. Zatim sam posmatrao Muroa sa njegovim kolima i pet jahača kako su došli do pruge. Noć je bila svetla i morao sam da se držim na velikom rastojanju. Zato je prošlo dosta vremena dok nisam stigao ovde. Nekoliko sekundi duže i već bi bilo kasno.

Šejn i Majk su se popeli u voz, pošto su osoblju objasnili šta se dogodilo, i odvezli se u Munrovil. Majkov konj je bio smešten u teretnom vagonu.

Ujutru je voz stigao u grad. Šejn je dao kondukteru jedno pismo da ga preda u Čejenu. Tamo se nalazio čovek za vezu Sedme brigade. U pismu se nalazio izveštaj o zločinima Morgana Munroa.

To pismo je Šejn na brzinu napisao u vozu. Kada je voz nestao u noći Šejn je odahnuo s olakšanjem.

Potapšao je po ramenu Majka koji je sa svojim konjem stajao pored železničkog nasipa. Sada je Munro u svakom slučaju gotov, vrlo brzo, bez obzira šta će se dogoditi s nama. Tu vest više niko ne može zadržati.

— Ipak može! — viknu neko. Jedna mršava senka pojavila se iza ugla stanične zgrade. Bio je to Kejzi. On je čuo razgovor između Šejna i konduktera na peronu. — Pretpostavljam da je dovoljan jedan telegram ako ga pošalje pravi čovek, mislim mister Munro.

— Kejzi — stenjao je Majk. — Šta ti ovde tražiš?

— Eto, volim da vidim ko će stići vozom. Mi imamo odličan kontrolni sistem u Munrovilu. Ja učestvujem u njemu.

— Prljava svinja!

Majk je pokušao da izvuče svoj revolver. Tada je sevnula čelična munja kroz vazduh. Kejzi je bacio svoj nož.

Pogodio je Majka u ruku. Revolver je prasnuo na peronu! Upravnik stanice se već bio povukao u zgradu. Šejn je držao Majkovu „vinčesterku” u rukama.

Ali, revolver u Kejzijevoj levoj ruci bio je uperen u njega.

— Dole oružje!

Šejn bi bio upucan pri pokušaju da uperi cev puške u Kejzija. Bacio mu je „vinčesterku” pred noge. Majk se trgao nazad. Revolver je bacao odsjaj fenjera na peronu. Majkov konj je stajao još na istom mestu.

— Šta hoćeš da uradiš sa nama? — upitao je Šejn Kejzija.

— Najpre ću zaraditi 10.000 dolara premije za tvoju glavu!

Šejn je prodorno kriknuo. Kejzi se trgao. Istog trenutka Šejn se sagnuo i pojurio napred. Kejzi je pritisnuo obarač. Ali je, pošto se bio uplašio, pucao iznad Šejna. Šejn je zgrabio revolver i prevrnuo se na zemlji.

Kejzi je pucao. Jedna kugla je otišla levo a druga desno od Šejna. Majkov konj je odgalopirao. Tada je prasnuo Šejnov revolver. Kejzi je bio odbačen prema staničnoj zgradi. On je skliznuo niz zid i ostao u sedećem položaju sa revolverom između raširenih nogu.

Kejzi je izdisao. Upravnik stanice je istrčao iz zgrade.

— Šta to treba da znači?

Majk Bul je posrtao. Ipak, nije bio teško ranjen. Ostavio je Kejzijevo nož u rani da bi ostala zatvorena. Doktor će mu pružiti pomoć. Sada je Šejn znao ko je pre nekoliko dana izvršio podmukli napad na njega. Bio je to Kejzi.

— To ću ti objasniti — odgovorio je Majk na pitanje upravnika stanice. — I celom prokletom gradu.

Maršal se pojavio prvi na železničkoj stanici. Pucnji su ga uzbunili.

Prekosutra je u grad došao Morgan Munro. Njegov predvodnik i 60 do zuba naoružanih vojnika nalazili su se u njegovoj pratnji. Munro je vozio svoj dvopreg sa dva divna belca. Stao je ispred gradske većnice. Veći deo njegovih jahača stao je pored njega. Bilo je to prikazivanje njegove moći.

Ostali su se razdelili. Oni su imali dosta mesta jer ulice su izgledale kao da su izumrle. Munroovi kauboји su mislili da imaju grad pod kontrolom. Blek Džon je stajao pored kočije. Skinuo je zavoj sa glave. Budno je njegov pogled lutao unaokolo.

Munro je povukao kočnicu kola. Kada je hteo da siđe sa sedišta otvorila su se vrata gradske većnice. Predsednik grada i tri člana graskog saveta izašli su napolje. Za njima je išao maršal koji je držao sačmaricu u rukama. Na svoje veliko iznenađenje Munro je video da su i predsednik i članovi saveta bili naoružani.

On je poznao svakog od njih pojedinačno.

— Hoćete li vi to da vodite rat? — upitao je Munro podrugljivo. — Možda protiv mene? Ti stojiš kod mene među

onima koji su obeleženi kredom — pokazao je rukom pred-
sednika. — Ti ćeš raditi ono što ti ja kažem ili će te jednim
udarom noge izbaciti iz ovog okruga tako da ćeš se zausta-
viti etak u Omahi. To isto važi i za vas ostale. Takođe i za te-
be, Holidej. Ti si najduže vremena bio maršal u Munrovuu.

— Tu ste u pravu, mister Munro — odgovori maršal su-
vo. — Grad se sada zove Sandans. Juče smo imali sednicu
gradskog saveta i jednoglasno smo zaključili da mu prome-
nimo ime. Složili smo se svi da grad ne treba da nosi ime
jednog zločinca.

Munro se trgao. Lice mu je pocrvenelo, a brada se isturila
napred.

— Pogaziću vas sve kao crve! — viknu on. — Ne usu-
đujte se da se bunite protiv mene! Ja sam Morgan Munro vaš
veliki gospodar i kralj! Ja zahtevam neodložno od vas da mi
predate Šejna, toga lažova, i prokletog Majka Bula, ili ću ja
sam da dodem po njih makar morao da sravnim sa zemljom
ceo ovaj prokleti grad! Meni niko ne može odoleti!

— Nemoj da urličeš ovde. Munro — doviknu Šejn sa
prozora prvog sprata gradske većnice. On je bio obučen u no-
vu odeću i bio je spreman za borbu. — Tvoje brbljanje se
ne sviđa više nikom. Tvoje svinjarije su poznate višim mes-
tima u državi. Uskoro ćeš se naći pred sudom. Jedna četa
rendžera nalazi se na putu ovamo. Da nisi došao u grad mi
bismo došli po tebe na ranč.

Munro nije verovao svojim ušima. Gledao je unaokolo i
drmao glavom kao bik koji je dobio udarac između rogova.

Majk Bul se pojavio na jednom drugom prozoru sa puš-
kom u rukama. Njegova desna ruka bila je obavijena zavo-
jem, ali mu to nije smetalo dok je držao pušku na naslon.

— Kejzi je mrtav. Ipak koliko ja vidim imaš ti dosta onih
u gradu koji te obaveštavaju. Munro! — viknuo je Majk. —
Mi znamo više nego što je potrebno, ti banditu i ubicu! I
oni kauboji koji su učestvovali u tvojim zločinima moraće
takođe da odgovaraju pred sudom. Ostale ćemo pustiti da
odu. Gde ti je kćerka, Munro?

— To se tebe, dubre jedno, ne tiče! — ciknu Munro. Po-
digao je desnu ruku uvis. — Napred, ljudi, vadite svoje oruž-
je! Napadnite gradsku većnicu. Ko se bude branio biće ubi-
jen. Ja ću naterati ovaj grad na takvo poštovanje prema
meni, da se to nikada neće zaboraviti.

U Sandansu, kako se sada zvao, načinjen je preokret.
Predsednik i gradski većnici su odlučno stajali tamo gde su
bili.

— Gradska odbrano! — viknuo je predsednik. — Poka-
žite se!

Izenada su se na prozorima kuća oko trga ispred grads-
ke većnice pojavile cevi pušaka i revolvera. Iza njih su sta-
jali građani Sandansa. Neki su se pokazali i na krovovima
i kapijama. Ako dođe do pucnjave, poteći će potok krvi.
Kauboji koji su se razdelili unaokolo odmah su primetili da
im preti vatra iz oružja.

Munroovi revolveraši su oklevali.

— Opominjem vas! — viknu predsednik grada.

Pored njega je stajao debeli vlasnik robne kuće koji je pre izvesnog vremena bio na strani Munroa i nije hteo da proda robu Sejnu. Mada su mu noge podrhtavale, on je grčevito držao pušku u rukama. Među naoružanima u jednoj kući nalazio se vlasnik hotela kod koga je Sejn odseo prvog dana.

Čak i jedan osamnaestogodišnjak i jedan dečak od 15 godina nalazili su se u gradskoj odbrani. I jedan čovek koji je imao groznicu uperio je svoju pušku iz kreveta kroz prozor.

— Mi se više ne pokoravamo! — viknuo je predsednik. — Kauboji, bacite vaše oružje, predajte zločince koji se nalaze među vama i napustite naš grad!

— Stoj! — javio se Blek Džon. — Zar smo dotle doterali, Šejne! Izadi napolje i vrati mi moje revolvere. Ili će prasnuti pucanj!

Već jedan pucanj mogao je imati tragične posledice. Blek Džon je bio opasan i bio je duboko upleten u zločine svoga gazde. Iz njih nikako ne bi mogao da se izmigolji. Poterao je svoga konja.

Munroovi belci su grickali uzde. Munro ih je smirivao.

— Da, upucaj Šejna, Džone! — naredio je on svom predvodniku. — Ubij ga kada bude stavio nogu na stepenice. Ostale ćemo lako srediti ako ti njega upucaš.

— To ću i učiniti, bez brige — odgovorio je Blek Džon.

Maršal Holidej se umešao, ali pre nego što je Sejn izašao iz kapije gradske većnice.

— Morgan Munro, Džone Flanahane vi ste uhapšeni! Neće biti pucnjave.

— Ipak će biti! — viknuo je jedan kauboj kome je bilo uspelo da se neopaženo popne na tavan za seno u štali za konje i da sredi dvojicu članova odbrane grada koji su se tamo bili smestili. — Ja imam maršala tačno na nišanu i ako se on pokrene upucaću ga.

Sejn je došao. Predsednik grada i gradski većnici su se pomerili ustranu.

— Prepustite vi to meni! — viknuo je Sejn. — Blek Džon Flanahane, u ime zakona zahtevam od tebe da otkopčaš svoj pojas i da se predaš!

Blek Džon je povukao svoga vranca za uzde tako grubo da se životinja propela. Telo konja je pokrilo jahača. Blek Džon je izvadio desni revolver i pucao preko vrata konja. Sejn je snažnim zamahom odskočio u stranu. Revolver mu je već bio u ruci.

Blek Džon je potegao i levi revolver. Pucao je iz oba oružja dok su se prednja kopita vranca spuštala. Predvodnikove kugle su prozviždale pored Šejni. Šejn je nišanio tačno.

Kad su se kopita vranca spustila na zemlju prasnuo je Sejnov prvi i poslednji pucanj u ovom duelu sa predvodnikom.

Blek Džon je podigao ruke uvis i stropoštao se mrtav iz sedla.

Tada je prasnuo pucanj sa prozora gradske većnice. Kau-

boj sa štale za iznajmljivanje konja pucao je na Šejna. Ipak, Majk Bul ga je preduhitrio. Pogođen kuglom Majka Bula kauboj je promašio.

On je skliznuo iz rupe, pao teško u prašinu i ostao da leži. Bio je ranjen. Konj Blek Džona odgalopirao je bez jahača. Šejn je sišao niz stepenice ispred gradske većnice.

Tada je Munro istresao iz rukava jedan „deringer” sa dva metka. Njegovi pucnji i Šejnov revolver sevnuli su istovremeno. Ali, dok su Munroove kugle samo okrnule Šejna, jer razdaljina je za „deringer” bila suviše velika, Šejn je pogodio bolje.

Munro se uhvatio za ruku i pao na prašnjavu ulicu. Njegovi ljudi su vikali. Svi su gledali u Munroa koji je ležao u prašini. Munroov poraz je bio potpun. Njega više neće biti.

— Doktora! Mora mi vezati ranu! — zapomagao je on.

Jedan stariji kauboj je odlučno vratio karabin u sedlo.

— Za ovakav jad od čoveka se ja neću više boriti. Poštteni kauboji neka krenu za mnom, a lupeži neka vide šta će.

— Vi ćete odjahati bez oružja — opomenu ga maršal.

— A mi ćemo proveriti ko je ubijao ili samo pomagao.

— Slažem se — reče kauboj.

Šejn je odmah odjahao na „Indijanbou” ranč. Tamo ga niko nije sprečio da uđe u glavnu zgradu da oslobodi Trejsi iz skloništa. Gde se nalazila Trejsi pokazala mu je Angela.

— Pošto si ti ovde, pretpostavljam da je Munro izgubio — rekla je ona. — Ja ću još danas napustiti ranč. Ono što mi je Munro poklonio poneću sa sobom.

Šejn je izveo Trejsi iz skrovišta i zagrlio je.

— Od „Indijanbou” ranča će ti malo ostati. Ima jako mnogo zahteva za odštetu. Sve će to pasti na tebe.

— Svima ću vratiti njihovo — reče Trejsi. — Ja ionako ne želim da ostanem ovde. Stalno bi me u ovoj kući pratila senka moga oca. Ovde se nikada nisam osećala prijatno.

Šejn je pomislio na Dereka Volša. Munroovi kauboji koji su kao banditi širili teror i užas bili su uhapšeni. Moraće da pokažu mesto na kome je sahranjen Derek Volš. U. S. maršal, neustrašivi jahač Sedme brigade, da bi mu se napravila dostojna večna kuća.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

ŠALJEM PORUKU MO-
JOJ VOLJENOJ DRA-
GOJ!

ODINA MI! ŠTA SI JOU
TO PORUČIO ?!

**trenutke odmora najugodnije
ćete provesti uz naša izdanja**

